7 de març de 1932
Barcelona,

la rambla

(esport i ciutadania)

República: Els militars a les casernes

Any III. — Número 112 Redacció i Administració: Rambla de Canaletes, 13, pral. -- Telèfon 14757 Impremta: Barbarà 11 i 13 -- Telèfon 19603 Preu: 15 cèntims

Ara resulta que l'equip B és millor que l'equip A

ELS CAMPIONATS DE FUTBOL

Una significada personalitat esportiva — molt coneguda de tots els futbolistes peninsulars — ens diu el seu nou projecte per a la celebració dels Campionats

Ja fa temps que els clubs es queixen de la forma actual de disputar els campionats. Els uns creuen que campionat regional, campionat de Lliga i copa d'Espanya són un excés; els altres creuen al contrari, que són necessaris. Tots, però, coincideixen en un punt bàsic: que no és beneficiosa, sinó tot a l'inrevés, la forma de jugar-los actualment.

D'aquí que molts dels elements dirigents del futbol hispànic es preocupin de cercar noves fórmules que, en lloc de perjudicar els clubs, els reportin un benefici. D'entre aquestes projectades fórmules, tenim avui referències d'una que, de moment, ens sembla perfectament acceptable, perquè resulta, per molts conceptes, molt superior al sistema actual.

Ha estat el mateix autor, estimat amic nostre — el qual ens ha pregat en gran manera que respectéssim l'incògnit — qui ens ha proporcionat les dades que donem a continuació, formant part del projecte que té moltes possibilitats de triomfar, no tan solament per presentar-lo qui el presenta — persona molt entesa en aquests afers i que ocupa un càrrec de gran importància esportiva — sinó per ésser, segurament, el millor dels que fins ara s'han discutit d'una manera oficial o oficiosa.

DISTRIBUCIO DE DATES

El nostre amic distribueix així les dates:

	Dates
Campionat regional (sis clubs)	10
Copa Espanya (32 clubs a partit únic)	5
Campionat de Lliga (Divisions de 8 clubs) . .	14
Partits internacionals . . .	4
Seleccions regionals	2
Total	35

De manera que començant els campionats regionals el primer diumenge d'octubre, a darrers de maig o primers de juny podrien haver-se jugat, havent-se jugat, a l'entremig, quatre partits internacionals i dos de selecció regional a cada regió.

Ara bé, aquestes dades que resumeixen d'una manera concisa el projecte del nostre amic, necessiten uns aclariments que ara anem a fer.

CAMPIONATS REGIONALS

Els comptes anteriors són fets a base de jugar els campionats regionals, sis clubs. I si una de les regions federades vol que siguin vuit?

Això no és cap obstacle insuperable. L'augment de quatre dates, que significa l'augment de dos clubs, queda resolt aprofitant algun diumenge de setembre i les festes intersetmanals següents: 12 d'octubre, 1 de novembre, 8 i 25 de desembre i 1 i 6 de gener. Encara sobren dates...

EL TORNEIG DE LLIGA I LA COPA ESPANYA

Per tal de mantenir l'interès de les dues competicions, aquests dos campionats es jugarien simultàniament, com fan a Anglaterra. Els tres primers diumenges de cada mes, per exemple, es jugaria el campionat de Lliga i el darrer diumenge, la Copa, començant al mes de gener.

La primera divisió de la Lliga seria de vuit clubs i la segona, de dos grups geogràfics de vuit clubs amb partit entre els dos campions i ascendint el vencedor a la primera divisió. La tercera divisió podria organitzar-se com fins ara, amb dret, però, a dos ascensos automàtics.

La reducció dels grups a vuit clubs i la formació de dos grups geogràfics a la segona divisió, significaria un considerable estalvi de despeses per als clubs participants. A més, el dret a dos ascensos a la tercera divisió, donaria un major interès al torneig.

Els partits de copa, a una sola volta, donarien al torneig una emoció extraordinària, i, per tant, reportaria grans ingressos. Per damunt de tot, el torneig tindria un to molt més esportiu.

PARTITS INTERNACIONALS I INTERREGIONALS

Les quatre dates reservades per a partits internacionals, s'aprofitarien per a jugar dos partits fora d'Espanya — "en un sol viatge" — i dos més a la Península.

Les Federacions regionals podrien disposar de les dues dates reservades per a partits de seleccions regionals, d'un temps ençà lamentablement interromputs per manca de dates.

QUESTIO ECONOMICA

Aquesta és, innegablement, la més important i entorn de la qual bal'en tots els projectes i contraprojectes. Ja hem vist que de la distribució dels campionats i de la formació dels grups els clubs en sortirien beneficiats econòmicament. Ara bé, per tal d'ajudar més els clubs — que prou ho necessiten — segons aquest projecte haurien de quedar desgravats d'impostos federatius de caràcter "nacional", no-dint-se el pressupost de la Federació, amb les recaptacions dels partits internacionals i participació en la final de la Copa. Subsistirien, però, les quotes anuals federatives i els drets d'inscripció o llicència dels jugadors.

Les Federacions regionals podrien fer una cosa semblant, i per això disposarien de les dues dates reservades als partits de seleccions regionals.

MOT FINAL

Aquest és el projecte que, segons els nostres informes, té més probabilitats de triomfar a la pròxima assemblea de la Federació "Nacional". Comparat amb el sistema actual, té — no cal dir-ho — enormes avantatges. Potser, l'únic punt que pot trobar oposició en certs clubs és el de jugar la Copa a una sola volta, ço que vol dir, en camps neutrals. Nosaltres, tot i preveient que aquest punt serà combatut, el trobem tan encertat com els altres. Esportivament, el torneig guanyaria un cent per cent. El desig de veure jugar l'equip propi sense moure's de casa és un argument de poc pes, per quant només significaria, com a màximum, cinc diumenges sense veure'l "durant cinc mesos", o sia "un diumenge cada mes, suposant que l'equip arribés a la final. Prou ens vagaria de veure'l en els partits de Lliga, i, ultra això, els públics de les diferents capitals d'Espanya podrien presenciar partits que ara difícilment poden veure.

Avui per avui, no podem dir res més. Res més, s'entén, després de repetir que aquest projecte ens sembla encertadíssim i que els clubs l'haurien d'acceptar, sempre que no se'n presenti un altre de millor, cosa una mica difícil.

Els clubs tindrien — això ens ho descuidàvem — per a celebrar els partits amistosos que volguessin, el mes de setembre, el mes de juny i algunes festes intersetmanals. I després de tot això, podrien descansar d'una manera absoluta, durant els mesos de juliol i agost, cosa molt convenient.

Dos Santos

"IL GRANDIRA..."

La primera vegada que un equip català de futbol va anar a París—possiblement la primera vegada que sortia a l'estranger —, els nostres representants van tornar amb una gran desfeta a coll. En el moment que escrivim aquestes ratlles no tenim a mà les dades exactes; ens sembla recordar, però, que l'equip que lluità a París amb el nom de Selecció Catalana va perdre per set gols a cap. D'això fa més de vint anys. El nostre futbol estava en els seus inicis, i els francesos van fer molta brometa amb aquell resultat. Després d'haver-nos clavat aquella pallissa, els nostres veïns la comentaren irònicament: "Il grandirà...".

Els últims anys abans de la guerra, era freqüent la uita entre equips catalans i francesos. Generalment, però, els partits tenien lloc en territori nostre i els resultats eren molt anivellats. Mentre va jugar-se la desapareguda "Challenge dels Pireneu", els nostres futbolistes tingueren ocasió de mesurar llurs forces amb els francesos de Tolosa. En aquells temps, Tolosa, Marsella i Burdeus eren els nostres contrincants, internacionals més freqüents, i llavors ens miràvem el futbol francès amb un cert respecte.

DESPRES DE LA GUERRA

Vingué la guerra. França altra feina tenia que concertar partits de futbol, i el nostre contacte amb els veïns va interrompre's, en aquest aspecte, d'una manera absolúta mentre durà la guerra.

Restablerta la pau, el Barcelona va fer venir un equip barreja de jugadors de les nacions aliades, els quals, amb el nom de "Red Star", van jugar tres partits a la nostra ciutat. Era això a darrers de maig o a primers de juny de 1919. Fa catorze anys. Zamora va jugar un dels tres partits com a substitut de Bru, en el segon partit.

Llevat d'aquests dos jugadors —que encara són avui primeres figures—, tots els altres ja són retirats de l'esport i fins n'hi ha algun de mort.

Com a nota curiosa consignem també que Greenwell, l'actual entrenador del Club blaugrana, va jugar d'extrem esquerra dos d'aquells partits. Els "aliats" van fer un paper no gaire lluït, i el Barcelona va guanyar fàcilment els tres partits, totalitzant deu gols contra cap.

Després d'aquestes exhibicions va reprendre's el contacte regular amb els equips francesos. En vingueren alguns del Sud, i els seus resultats, i tant

Mas

com els resultats les exhibicions que feien, confirmaren la gran baixa de qualitat experimentada pel futbol dels nostres veïns, baixa simultània amb el progrés del nostre.

El mes de maig de 1920, Catalunya decidí tornar a provar sort en terres de França, i va trametre el seu equip representatiu a Burdeus, per tal de lluitar amb la selecció francesa del Sud. L'equip català—que va triomfar per dos gols a un—no pogué formarse amb tots els millors elements que llavors tenïem, perquè el mateix dia que s'havia de jugar aquest partit a Burdeus, el Barcelona havia de disputar la final del Campionat d'Espanya a l'Athletic de Bilbao (Campionat que va guanyar el Barcelona per dos gols a cap). L'equip català, doncs, l'integraren en aquell partit: Bruguera, Solà, Bau, Salvo, Blanco, Sanahuja, Cella, Villena, López, Mallorquí i Tejedor. Cap d'aquests jugadors no actua ja avui dia, i també n'hi ha algun de mort!

Posteriorment, vingueren a la nostra ciutat altres equips francesos, entre els quals cal remarcar una nova visita del "Red Star", que va perdre dos partits amb el Barcelona, després d'efectuar unes exhibicions molt poc convincents. Tanmateix, tothom acceptava ja com una cosa definitiva que el futbol francès de la post-guerra era molt inferior al nostre. De totes maneres, els equips catalans no prodigaven excessivament les seves visites al país veí. Guipúscoa va trametre a París el seu equiprepresentatiu

L'equip B del Barcelona a París

Una mica d'història. -- El futbol francès i el català. -- Les visites a París. -- ¿Potser és millor l'equip B que l'equip A?

confiant en la victòria, i va perdre per tres a un. L'any 23, Guipuscoa tornà a perpre a París pel mateix resultat, i el nostre equip de l'Espanya que va anar també a la capital de França, per tal de jugar uns partits, va limitar-se a fer un bon paper, sense aconseguir les sorcoses victòries que tothom donava per descomptades, considerant el futbol francès d'una categoria ínfima.

Els Jocs Olmpics d'Anvers donaren al futbol espanyol una gran fama. I confirmaren el descens del futbol francès d'una manera definitiva.

L'any 22 va jugar-se el primer Espanya-França — aquell partit de Busdeus del famós xut d'Alcàntara—, i França va perdre per quatre gols a cap. L'any següent, va perdre per tres gols a cap. L'any 27, per quatre a un, i l'any 29, per vuit gols a un, resultat que constituí la més sorollosa victòria per les xifres) aconseguida per l'equip espanyol.

En l'entremig—novembre de l'any 1925—, Catalunya jugà per segona vegada a París, després d'aquella famosa desfeta de l'any de la picor, per set gols a cap. El nostre equip representatiu l'integraren Zamora, Saprisa, Muntaner, Trabal, Peleó, Tena, Piera, Samitier, Cros, Martínez i Sagi. I a despit d'aquella superioritat manifesta del nostre futbol i d'aquelles exhibicions deficients dels futbolistes francesos a casa nostra, només poguérem guanyar per tres gols a dos.

Aquest resultat no va satisfer gaire el públic de Catalunya, que esperava una victòria esclatant, com era lògic. Per això, quan al cap de pocs dies l'equip de l'Espanyol, de tornada d'una excursió per Europa, va batre el "Red Star" per sis gols a un, hom va respirar i considerà, per fi, venjada aquella desfeta dels temps heroics, i venjat, també, aquell "il grandira...".

L'Espanyol arrenglerà, en

Jaguaré

aquell partit, a Zamora, Saprisa, Portes, Trabal, Zabala, Umbert, Olariaga, Oramas, Mauri, Padron i Yurrita.

PERDUDA LA POR...

Un any després, perduda ja la por de jugar a París, el Barcelona va fer la seva presentació en uns moments apoteòsics. La fama de l'equip blaugrana era tal, que els parisencs oferiren una magnífica Copa al Barcelona si guanyava per una diferència superior a dos gols. Això era, a la bestreta, un reconeixement de la superioritat del futbol català.

En efecte, els francesos no quedaren defraudats. El Barcelona va fer una exhibició tan acabada, tan perfecta, que restà gravada en els anals francesos com el millor que havien vist. El Barcelona triomfà per quatre gols a un, sense llançarse a fons, i fou arran d'aquell partit que la premsa francesa digué que la davantera del Barcelona "era la millor del món".

L'equip blau-grana l'integraren Llorenç, Mas, Montaner, Arnau, Sancho, Carulla, Piera, Samitier, Sastre, Pedrol i Sagi.

Un mes després va anar a París l'Europa. Va jugar també contra el "Red Star", i l'equip gracienc va guanyar per dos gols a un, amb els següents jugadors: Florença, Mauri, Alcoriza, Pereferrer, Peleó, Artisus, Gironès, Bestit, Cros, Monleón i Alcàzar.

EL REVES DE LA MEDALLA

Després d'aquest partit, els aficionats francesos encara seguien parlant de la formidable exhibició del Barcelona. Segons ells, no havien vist ni pensaven veure res millor. El Barcelona, que abans d'anar a París tenia un prestigi formidable, encara el tenia més formidable després d'haver jugat contra el "Red Star". I com que tenien ganes de tornar-lo a veure, el contractaren de nou l'any 1930. El Barcelona es trobava en ple Campionat de Lliga, i amb els seus elements disponibles va confeccionar dos equips, l'un per a jugar a Santader, i l'altre, a París.

I... tal com tothom esperava, el Barcelona va perdre a tots dos llocs. Els francesos van apuntar-se una sorollosa victòria per sis gols a tres, i la boca se'ls feia aigua, i nosaltres ens vam indignar davant d'aquella manera poca-solta de fer malbé un prestigi. El Barcelona envià a París a Solà, Zabalo, Bussot, Pedrol, Arocha, Arnau, Diego, Goiburu I, Ramon, Bestit i Goiburu II.

D'allavors ençà, el futbol francès ha fet grans progressos. Amb diversos equips famoscs del Continent — txecs, austríacs, belgues — ha obtingut resultats magnífics. Tothom parlava de la ressurrecció del futbol francès, simultàniament amb el descens del futbol espanyol. No fa encara un mes, l'Athelic de Bilbao va ésser batut per quatre gols a un, resultat que causà gran sorpresa i que obligà a creure com a cosa real en el progrés del futbol dels nostres veïns. Fou després d'aquesta desfeta de l'Athletic de Bilbao, que el Barcelona havia d'anar a París. Per això vam demanar que es prenguessin totes les mesures per tal d'enviar-hi un equip que reunís les màximes garanties d'èxit. El

Un grup de nedadores que prenen part en el concurs Martini-Rossi, organitzat pel C. N. Barcelona

Equip del desaparegut Europa, que jugà a París l'any 1930. Drets: Altés, Florença, Cros, Pereferrer, Bestit, Tena, Pelaó, Alcoriza i Mauri; agenollats: Alcàzar, Monleon, Artizus i Gironès. Tena va jugar una estona només al començament del partit

L'equip espanyol que ha aconseguit una victòria més sorollosa sobre un equip francès: vuit a un; Yurrita, Peña, Eizaguirre, Quincoces, Zamora, Bienzobas, Prats, Rubio, Goiburu, Lazcano, Quesada i Marculeta

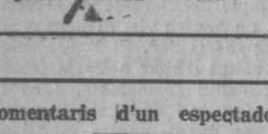
Barcelona decidí tremetre a la capital francesa l'equip B, i després de l'empat a un gol —resultat que ens afalagava, després de la desfeta bilbaïna, però que no podíem pas acceptar amb grans mostres d'alegria—, el segon partit, jugat abans d'ahir, constituí una magnífica victòria del nostre equip per quatre gols a cap, mentre a Santander — com l'any 30—l'equip A ha perdut altra vegada de Campionat.

L'equip triomfant a París ha estat format per Jaguaré, Mas, Rafa, Martí, Dos Santos, Gamis, Diego, Bestit, Arocha, Roig i Sagi. El dia de l'empat, en el lloc d'aquests tres darrers jugadors esmentats van jugar Sastre, Ramon i Perera.

COMENTARI

La victòria de París té, al nostre entendre, molta importància. Tanta importància com la desfeta de Santander. L'equip B, pel que es veu, és millor que l'equip A, i no ho diem per dir-ho. Confessem que ens havíem equivocat en apreciar les possibilitats de l'un i de l'altre. Ara, estem segurs que si l'equip B hagués anat a Santander i l'equip A París, hauríem guanyat a Santander i perdut a París. Hi fa molt, tenir un mig centre amb cara i ulls —encara que la cara sigui negra—, i tant com això hi fa molt, tanmateix, una bona representació de joventut.

Heus ací, feta a grans trets, la història verídica i imparcial de les anades dels equips catalans a París.

Comentaris d'un espectador

DOS SANTOS, EL MIG-CENTRE IDEAL. - DUES NOTABLES EXHIBICIONS DE L'EQUIP B. MAS, CAPITA EXCELLENT. — PARTITS EN PERSPECTIVA...

Un dels nostres redactors s'ha entrevistat aquest matí amb el senyor Ceballos, de la Companyia de Wagons Lits. El senyor Ceballos, acabat d'arribar de París, podria dir-nos quelcom d'interès dels dos partits que l'equip B del Barcelona ha jugat darrerament a la capital francesa i en l'organització dels quals el senyor Ceballos ha tingut una participació força directa.

Heus ací el que hem parlat amb l'actiu representant de la important Companyia:

—Ja de tornada?

—Sí, aquest matí he arribat.

—Content, no?

—Imagineu-vos! Contentíssim, entusiasmat, puix que no teniu idea del que ha jugat l'equip del Barcelona i, sobretot, del que aquests resultats signifiquen per al nostre futbol. ¡Un èxit magnífic que els francesos no esperaven i del qual a hores d'ara encara no saben avenir-se?

—Tan bé ha jugat l'equip català?

—Un detall: el primer partit, que, com sabeu, va acabar amb empat a un gol, van presenciar-lo els delegats de l'equip militar anglès que contra el de França va jugar darrera nostre. Doncs bé: els esmentats senyors no s'amagaven d'exterioritzar la immillorable impressió que l'actuació del nostre equip els produïa. Li repeteixo que aquests partits han estat un gran èxit esportiu i econòmic... i, també, una lliçó que haurà recollit l'entrenador senyor Greenwell i que la Directiva blau-grana farà bé de tenir en compte.

—I és?

—Que a l'equip B del Barcelona hi ha elements que han palesat que el seu lloc és a l'A. I si no al temps.

—Hem llegit que Dos Santos ha causat gran impressió, és cert?

—Certíssim. Dos Santos ha jugat dos partidassos. S'ha fet amo. Amb Dos Santos, Mas, que ultra un valuosíssim element ha estat fet un gran capità, dirigint i guiant l'equip. Bestit també ha agradat força. I en el primer partit, Ramon i Perera jugaren com en els millors temps de l'equip dels "cachorros".

—¿Els resultats els considereu justos?

—Indubtablement. En el primer partit, l'equip del Red Star-Olympique estava reforçat per alguns jugadors del Racing, quedant, així, un conjunt fortíssim. Però al segon, com que el Racing jugava de campionat, el Red Star pogué valer-se només dels elements propis, la qual cosa permeté als nostres de fer una meravellosa exhibició, resultat de la qual foren quatre gols... com podien haver estat, amb un xic de sort, set o vuit.

—¿Té altres partits en preparació l'equip B?

—Sí. El 25 i el 27 d'aquest mes a Lisboa, i, possiblement, un altre partit a Oporto. Penseu que aquests resultats a París prestigien enormement l'equip. Els francesos estaven engallats. Darrerament han vençut equips txecs, l'Athletic de Bilbao; els Corinthians havien vençut amb dificultats, per un gol de diferència. I a nosaltres tenien moltes ganes de clavar-nos pallissa. S'ha vist clar que no han pogut. Paciència. Potser un altre dia...

—Una anècdota?

—Sí, una. Acabat el segon partit, ja els jugadors als vestidors, un, no sé qui, digué a Dos Santos que havia corregut poc. I el brasiler, sense dir paraula, es tragué les sabates i a la del peu esquerre li sortia un clau del taló. Per tots és increïble com Dos Santos pogué jugar tot l'encontre... i tan bé!

Res més. Una encaixada de mans al bon amic...

EL CAMPIONAT DE LLIGA

La desfeta del Barcelona a Santander.--El Madrid i l'Atlhètic de Bilbao, segueixen guanyant.--El Catalunya segueix perdent per la mínima diferència

Els resultats

PRIMERA DIVISIO

Ath. Bilbao-València, 7-2.
Madrid-Arenes, 4-0.
R. Santander-Barcelona, 3-2.
Irun-Donòstia, 2-0.
Espanyol-Alavès, 4-0.

CLASSIFICACIO

Madrid	14	9	5	0	32	11	23
Ath. Bilbao	14	10	3	1	40	16	23
Barcelona	14	7	3	4	31	21	17
R. Santander	14	5	5	4	28	28	15
Espanyol	14	6	1	7	28	27	13
València	14	4	3	7	24	35	11
Arenes	14	4	3	7	23	37	11
Donòstia	14	5	0	9	29	28	10
Irun	14	4	2	8	22	35	10
Alavès	14	3	1	10	16	35	7

SEGONA DIVISIO

Castelló-Oviedo, 2-0.
S. Gijon-Ath. Madrid, 1-1.
Sevilla-Múrcia, 0-1.
Corunya-Celta, 5-0.
Catalunya-Betis, 0-1.

CLASSIFICACIO

Betis	14	8	4	2	31	16	20
Oviedo	14	9	1	4	34	21	19
S. Gijon	14	7	3	4	27	20	17
Múrcia	14	8	1	5	31	23	17
Corunya	14	8	1	5	30	25	17
Ath. Madrid	14	5	2	7	22	28	12
Sevilla	14	5	1	8	23	26	11
Castelló	13	5	1	7	18	29	11
Celta	14	4	1	9	25	40	9
Catalunya	13	2	1	10	12	25	5

TERCERA DIVISIO

Campions classificats per a la promoció a la segona divisió

ELS CAMPIONS

Primer gru: Racing, de El Ferrol.
Segon grup: Osasuna, de Pamplona

Les eliminatòries d'ahir, per a classificar els campions dels grups tercer i quart

Matchs d'anada

Llevant-Sabadell, 1-1.
(Campió tercer grup B) (Campió tercer grup A.
Hercules-Nacional, 1-1.
(Campió quart grup B) (Campió quart grup A).

A Can Ràbia

L'ESPANYOL DOMINA L'ALAVES I EL VA BATRE PER QUATRE GOLS A CAP

Assistirem ahir a Can Ràbia a un partit que si bé no pot qualificar-se com a molt bo, en canvi tingué la virtut de fer-nos passar molt bé la tarda. Ens referim al partit que disputaren l'Alavés i l'Espanyol, i que guanyà aquest darrer equip per quatregols a cap.

Fins ben entrada la primera part, les característiques del joc foren un domini pronunciat de l'Espanyol, alternat amb escapades isolades dels davanters alavesos, i una ineficàcia absoluta a l'hora de convertir les jugades en gols. Els davanters de l'Espanyol, en especial Edelmiro i Bosch, no es decidien ni a provar de xutar, i quan ho feien sempre en moment inoportú o amb poca intenció. Igualment podem dir de la davantera de l'Alavés, que no solament en aquest temps tingué una actuació extremadament gris, sinó que a lasegona part semblava que noexistís. Florença donà senyals de vida en escassíssims moments.

En canvi, a partir dels dos gols que marcà l'Espanyol en menys de dos minuts, s'animà la partida, i poguérem gaudir d'un ben sostingut atac dels propietaris del camp, i d'una tancada defensa dels seus adversaris. L'Espanyol d'ahir a la tarda fou el mateix Espanyol de sempre, aquell equip que quan ha estrenat el marcador s'anima sol i esdevé perillosíssim per a la millor defensa. Ahir, després dels dos gols, els davanters espanyolistes portaven constantment la pilota davant el marc que defensava Urreta, i si l'score no assolí proporcions poc corrents fou degut, més que a altra cosa, a la falta de sort que durant tot el segon temps, i en especial en el transcurs dels vint darrers minuts, els privà de marcar tres o quatre o cinc gols més.

D'aquesta davantera en sobresortiren ahir dos homes, que foren sens cap mena de dubte els dos millors damunt el camp: Redó i Prat, que formaren una ala magnífica, i es cansaren de provocar perills i més perills per a la porta de l'equip alavés. Redó jugà com mai no li havíem vist fer-ho, amb un control de pilota i una facilitat en driblar i passar, que ens convencerèn a tots que ens trobàvem davant un xicot que si no s'espatlla pot arribar a ésser un gran jugador. Per la seva banda, Prat no desentonà pas gens, i es lluí en una col·lecció magnífica de centrades, dignes d'un gran extrem. Marcà un gol, i dos més vingueren directament de jugades seves. Jover, sense brillar com els dos esmentats, també tingué moments ben bons, i destacà per damunt de Bosch i Edelmiro, els quals, en especial aquest darrer, desentonaren visiblement.

Hem dit que l'ala Prat-Redó tingué una gran actuació, però no seríem justos si no diguéssim que tingueren en Cristià un excellent cooperador. Ell i Pauses tingueren cura amb tant d'encert de la tasca que els era encomanada, que les poques vegades que els davanters de l'Alavés es van apropar als dominis de Florença, ho van haver de fer pel centre, ja que els extrems no es podien ni moure. Soler flaquejà un xic, però les seves indecisions i alguna falla que tingué foren tapades magníficament per Arater, decidit, valent, segur i oportú, que tingué un bon collaborador en Trabal.

En compensació a aquests elogis que hem dedicat a l'equip de l'Espanyol, no podem escriure res falaguer per als minyons de l'Alavés. Els seus davanters, especialment, no donaven ni senyals de vida. No es va veure mai cap ocasió que pogués fer pressentir que la vigilància de Florença anava a ésser burlada. A això afegim-hi que els mitjos ales desmarcaven continuament, i que el centre tenia prou feina per cobrir el seu lloc, i quedarà reduïda la tasca de lequip foraster a la del seu tercet defensiu, que es pot dir que evità una catàstrofe al seu equip. El porter ens va semblar poc experimentat, però amb tot tingué moments per lluir-se, i ho va fer.

L'arbitratge del senyor Sànchiz Orduña fou imparcialíssim a tot ésser-ho. Va tenir, és clar, algun error d'apreciació en algun orsai, però què pagarien els nostres equips pes estar dirigits sempre amb l'encert que presidí la tasca del senyor Sànchiz Orduña? No va tenir gaire feina a reprimir el joc dur, perquè de violències se'n van veure molt poques. Però ens atrevim a escriure que tenim la seguretat que si el joc hagués anat per prendre caires desagradables, l'àrbitre els hauria sabut evitar.

Assistí al partit bona quantitat de públic, que sortí satisfet. Sempre poguéssim dir el mateix...

Els equips s'arrenglereren de la manera següent:

Alavés: Urreta, Arana, Deva, Urquiri, Antero, Fede, Paco, Trillo, Ibarraran, Lecuce i Echevarria.

Espanyol: Florença, Arater, Trabal, Cristià, Soler, Pauses, Prat, Redó, Edelmiro, Bosch i Jover.

El primer gol vingué als trentacinc minuts del primer temps, i fou obra de Redó, en coronar una jugada individual, de molta vistositat.

Prat, executant un free-kik, aconseguí el segon, al cap de dos minuts.

El tercer, als tres minuts de la segona part, fou obra de Bosch, rematant una centrada excellent de Prat.

I Edelmiro, setze minuts més tard, marcà el quart i darrer, també portat per una brillant jugada de l'esmentat extrem.

JOAN B. TINTORER

A BILBAO

L'Athletic de Bilbao aixafa el València

Bilbao, 7. — Al camp de San Mamés, amb una tarda freda i una bona entrada, jugaren ahir l'equip propietari i el València. Va guanyar l'Athletic per set gols a dos.

La primera part acabà amb el resultat de tres gols a dos a favor dels locals i des dels primers moments el joc fou anivellat, però de superior tècnica dels bilbaïns. Totes dues davanteres pecaren de manca de xut.

Al cap de disset minuts, una pilota centrada per Garizurieta tocà a la mà de Pasarín, però Comorera, que dirigia la lluita, no concedí penalty per creure que la mà no havia estat intencionada.

Quatre minuts després es produí el primer gol de l'Athletic, en rematar Iraragorri una centrada de Garizurieta. Sis minuts més tarda, un altre atac de la davantera atlètica es convertí en el segon gol, degut també a Iraragorri.

Feia trenta minuts que jugaven quan Bata, en rematar amb el cap una centrada de Garizurieta, aconseguí el tercer gol.

El primer gol dels valencians fou marcat als 35 minuts de joc. Prieto, que venia jugant admirablement tota la tarda, llançà una pilota davant la porta i Torredeflot la introduí al marc. Tres minuts després una centrada de Torredeflot fou rematada de bolea per Capillas i fou el segon gol valencià.

Després d'alguns còrners sense conseqüències contra la porta valenciana, i en el darrer minut hi hagué una admirable jugada de Blasco. Una pilota centrada per Torredeflot fou rematada per Capillas i quan la pilota semblava que ja estava dintre el marc atlètic fou aturada per Blasco en una ràpida estirada.

Al cap de sis minuts del segon temps tornaren a marcar els atlètics per mitjà de Garizurieta, en un aldarull davant la porta.

El quart gol fou degut a un centre de Garizurieta i una indecisió del porter i la defensa valencianista, que fou aprofitada per Bata.

Tres minuts més tard, el València aconseguí un altre gol per mitjà de Capillas, que havia aprofitat una pilota allunyada per Blasco, però l'àrbitre no el donà per vàlid.

Chirri, d'un xut a 'angle, obtingué el sisè gol de l'Athletic, i tres minuts després Iraragorri marcà el setè d'un xut alt.

Comorera, que fu un bon arbitratge, arrenglerà els equips:

Athletic: Blasco, Castellanos, Urquizu, Garizurieta, Muguerza, Roberto, Lafuente, Iraragorri, Bata, Chirri i Gorostiza.

València: Nebot, Melenchón, Pasarín, Rino, Ricard, Imosi, Torredeflot, Picolín, Capillas, Costa i Prieto.

Noti-Sport

Al camp de Les Corts

Un mal partit, injustament resolt a favor del Betis, que no justificà, ni de bon tros, l'anomenada de què venia precedit

I bé: ja hem vist el Betis, i l'hem vist davant un conjunt tan mitjanet com és el Catalunya. I hem d'apressar-nos a dir — sempre jutjant-lo per l'actuació d'ahir — que el Betis no és de bon tros l'equip que ens crèiem, i que potser és, de creure el que d'ell s'ha escrit i mirant la taula de classificació. D'ésser el Betis un gran equip, un equip que aspira, amb el títol de campió, a un lloc a la primera divisió, la seva victòria d'ahir no fóra el migrada que va ésser, ni el discutible que encara és. El Betis va dominar a la primera part; els seus jugadors palesaren un gran entusiasme; guanyaren en tot moment els nostres en velocitat i en toc de pilota i àdhuc en compenetració. Foren, en una paraula, més equip. Marcaren en aquest temps el gol: fou als vint-i-cinc minuts de joc, de xut de Martín recollint una centrada de Sans. Gol vàlid, marcat a llei, que valgué al Betis la victòria i amb ella dos punts, que augmenten les seves innegables probabilitats.

El Betis arrenglerà a Jesús, Tenorio, Ruiz, Suàrez, Soladrero, Sancho, "Timimi", Martín, Vallina, Garrido i Sans.

I el Catalunya a Cabo, Claudio, Ibàñez, Alminyana, Burguete, Fiequer, Lluch, Artigues, Burillo, Climent i Esteve.

J. F.

COPA CATALUNYA

RESULTATS

Sans, 2. — Sant Andreu, 0.
Granollers, 4. — Santboià, 1.
Vilafranca, 2. — Ripollet, 0.
Horta, 1. — Terrassa, 2.

N. de la R. — No podem publicar totes aquestes ressenyes per manca material d'espai.

Brillants Platería martellada
Mercadé S A,
JOIERIA
46 - Passeig de Gràcia - 46

A Santander

EL RACING DE SANTANDER GUANYA EL BARCELONA PER TRES GOLS A DOS

Santander, 7. — L'expectació que havia produït el partit el partit Racing - Barcelona F. C., corresponent a la primera divisió de la Lliga, es traduí en un ple complet al camp del Sardinero, puix que el Barcelona sempre que ha jugat en aquesta ha realitzat bellíssimes exhibicions, i el públic desitjava presenciar la lluita del seu equip predilecte amb els campions de Catalunya.

El partit, com la immensa majoria de l'afició esperava, resultà magnífic. El Barcelona continua essent un equip de gran tècnica, malgrat de no ésser l'equip d'anys enrera que les seves exhibicions es comptaven per triomfs, però conserva encara el joc bell de sempre, i el que necessita és renovar algunes velles glòries, i deixar pas a jugadors joves que, sense abandonar la tècnica del joc blau-grana, li donin l'alegria i l'empenta que a jugadors com Samitier i Piera els és impossible de donar.

El Barcelona realitzà un joc de conjunt molt millor que el dels santanderencs. Sobretot en les passades cortes controlen la pilota de tal manera que les seves avançades resulten magnífiques, però mancades, en el moment culminant, del davanter que obri bretxa en una sòlida defensa com és la de l'equip local. La tasca de conjunt fou magnífica, però en les individualitats triomfaren l'actuació dels elements joves Zabalo i Guzman, així com abans eren Samitier i Piera. Goiburu estigué gris completament, i no ens recordà aquell element perillós de fa anys pel seu fort xut i fàcil rematada.

Per línies, la més destacada fou la defensiva, destancant, sobretot, l'actuació de Zabalo, que estigué magnífic.

El Ràcing, sense fer un partit com els de principi de temporada, posà en la lluita un entusiasme, un braó i una rapidesa digna de tot elogi, vencent el perillós joc català i la seva depurada tècnica amb ràpides i sempre perilloses escapades que creaven continus perills. Hi hagué un dels seus components que mereix ésser destacat dels vint-i-dos jugadors. Ens referim al defensa Ceballos, que, sens dubte, realitzà ahir el partit millor de la temporada, i gairebé ens atreviríem a assegurar que el de tota la seva vida de jugador. Ben collocat, de xut segur, valent sense jugar brut, fou una veritable muralla on s'estrellaren la immensa majoria dels atacs catalans. Després dels mitjos, l'actuació de Larrinoa, i en els davanters, Cisco i Larrinaga els millors, especialment el primer, que fou un constant perill per la seva rapidesa.

Vallana sentí un escàndol imponent al primer temps, per la no concessió d'un penalty, que creiem que hauria estat just xiular-lo, però a l'àrbitre bilbaí li semblà més oportú d'assenyalar la falta fora de l'àrea perillosa. Com que la falta havia estat clarament dintre l'àrea catalana el públic l'obsequià amb una desagradable serenata, però de mica en mica anà reaccionant, puix que, a part d'aquest error, l'actuació de Vallana en la resta del partit fou admirable.

El públic tributà a l'equip vencedor una forta ovació en acabar el partit. El Barcelona també fou aplaudit.

* * *

Vallana arrenglerà els equips en la forma següent:

BARCELONA: Nogués, Zabalo, Alcoriza, Arnau, Guzman, Pedrol, Piera, Goiburu, Samitier, Ramon i Perera.

RACING: Solà, Ceballos, Mendaro, Ibarra, Garcia, Larrinoa, Santi, Telete, Loredo, Larrinaga i Cisco.

Comença el partit amb gran joguetes per part de l'equip blau-grana, desbordant els unionistes contraris amb un joc de passades curtes que entusiasma els espectadors. Els aplaudiments al Barcelona s'uneixen amb l'escandol imponent a l'àrbitre, de la qual ja hem fet esment. Cisco cedeix a Loredo, aquest torna la pilota a aquell, que avança ràpid, i agafant-lo el mig i defensa catalans en clar faut dintre l'àrea. Vallana assenyala el càstig fora, i, en mig d'un gran escàndol, es llança la falta, sense conseqüències.

Al cap de trenta-sis minuts de joc s'apunta l'equip local el primer gol. Un centre de Santi és rematat per Loredo d'un tir dur. Nogués rebutja la bala, i aquesta va als peus de Cisco, que marca imparablement el segon gol. Reacciona el Barcelona arribant fins a la defensa santanderenca en un joc de filigrana, que és ovacionat pels espectadors, però Ceballos, en una tarda pletòrica d'encerts, desbarata el joc dels blau-granes.

Al cap de quinze minuts Larrinoa cedeix magníficament a Loredo, que avança ràpid cap a al porta catalana. Cisco marca el segon gol de penalty.

Arnau, collocat i oportú, marca el primer gol català.

Un minut després, Cisco marca el tercer per al seu equip.

Al cap de trenta-cinc minuts, Ramon marca el segon gol.

Acaba el partit amb el triomf del Ràcing per tres gols a dos.

A VALENCIA

El Llevant i el Sabadell empaten a un gol

València, 7. — Amb una bona entrada, s'ha celebrat al camp del Llevant el partit d'eliminatòria de campions del subgrup de la tercera divisió.

Els equips s'arrenglereren de la següent manera:

Llevant: Gonzàlez, Puig, Calpe, Gallard, Montanyès, Hilario, Gros, Puig II, Sanz, Yago i Bonal.

Sabadell: Macip, Oro, Gines Pons, Demetri, Tena, Mata, Beltran, Calvet, Crespo i Pérez.

El primer temps fou de domini del Sabadell, el qual marcà un gol per mitjà de Calvet en rematar una centrada de Mata.

Durant el segon temps el Llevant reaccionà i quan feia un quart que jugaven un faut d'Oro fou castigat amb penalty i Sanz aconseguí l'empat.

Els millors del Sabadell foren Macip i la defensa, i del Llevant també els dos defenses.

Noti-Sport

RUGBY

A València

El F. C. Barcelona, després d'una brillant actuació, venvé l'equip de la F. U. E. de València per 25 a 5

Amb el camp ple d'un públic nombrós — com poques vegades estem acostumats a veure a Barcelona els rugbistes catalans —, s'efectuà ahir, al terreny de joc de Vallejo, l'anunciat encontre entre l'equip blau-grana, recent vencedor de la Copa Catalunya, i el novell equip de la F. U. E., de la ciutat del Túria.

I per cert que no sortirem defraudats els que aquest partit presenciarem.

El Barcelona, un xic insegur a la primera part, trobà en la segona aquell aplom en ell característic, fornint una exhibició magnífica del seu joc de passades de mà a mà i de rapides escapades dels tres-quarts.

Això, no cal dir-ho, fou del gust dels espectadors, els quals aplaudiren repetidament les brillants jugades del quinze blau-grana.

No pot dir-se, però, que els estudiants valencians no efectuessin una bona exhibició. Molt al contrari; la seva actuació fou dignissima, defensant el terreny pam a pam i atacant amb decisió en no poques ocasions, fins aconseguir marcar l'assaig de l'honor, rebut pels espectadors amb evidents mostres de satisfacció. Llur actuació, doncs, si bé no pot pas comparar-se, encara, amb la de llurs rivals d'ahir, promet, per a un futur molt proper, resultats magnífics per al rugby valencià, i tot fa suposar que aviat els campionats d'Espanya revestiran veritable importància i interès grandíssim, conseqüència lògica de l'anivellament de forces que entre els representants de la regió Centre, valenciana i Catalunya no dubtem hi haurà.

* * *

A les ordres del senyor Baltassar, que va dirigir l'encontre, els dos quinzes s'arrenglereren com segueix:

F. C. BARCELONA: Folch, Quirós, Blasco, Joanes, Sardà, Roquelaure, Amat, Aguilar, Rovetllat (a la segona part Isart), Baides, Broggi, Barbes, Mardefiol, Ruiz i Garcia.

F. U. E.: Espinosa, Uzano, Denia, Uribes, Segòvia, Peris, Martínez, Moscardó, Galàn, Aiguader, Solis, Mogal, Codonyer, Georgacopulos i Benavent.

Tal com ja hem dit primer, en la primera part de l'encontre el Barcelona no encertà a lligar degudament les jugades iniciades, fallant continuament passades a la mà tots els seus jugadors, especialment els tresquarts. La relativa ineficàcia del Barcelona en aquest temps no vingué pas únicament, però, d'aquesta inseguretat que evidenciaren, sinó que bona part d'aquesta fou deguda també a la decisió i valentia dels estudiants valencians, en tallar totes les arrencades blaugrana, desfent la major part dels seus atacs. Amb tot, però, la superior classe d'alguns elements barcelonistes fou suficient en diverses ocasions per a aconseguir d'arribar al terreny de marca de la F. U. E., per la qual cosa aquest temps fini amb el resultat d'11 a 0 pel Barcelona.

Al segon temps, ja més coneixedors del terreny els blau-grana, aconseguiren aquell conjunt que tots els hi coneixem, imposant-se d'una manera franca als valencians, potser, també, quelcom esgotats pel fort tren en què jugaren a la primera meitat de l'encontre. El Barcelona, però, no volgué aprofitar aquest domini traduint-lo en punts al seu favor, sinó que, conscient del paper que representava, volgué donar, i ho aconseguí plenament, una veritable lliçó de bon rugby. Els de la F. U. E., però, no pot dir-se que estiguessin pas abatuts per aquesta superioritat blau-grana. La prova la tenim en l'assaig marcat per Moscardó, aprofitant una indecisió de les línies defensives del Barcelona. Aquesta marca, que fou transformada per Espinosa, donà als estudiants els cinc punts que evitaren que llur marcador quedés a zero.

Els assaigs del Barcelona foren aconseguits per Ducros, quatre; Sardà, dos; Juanes, un; transformant-ne dos Roquelaure.

De l'arbitratge, no cal parlar-ne, coneixent Baltassar. Per altra part, la distinció de què objecte prova abastament com és d'apreciar la seva labor pro-rugby.

* * *

No seria just finir aquestes notes sense unes paraules de regraciament i d'encoratjament per als novells ruggers valencians. De regraciament per les atencions rebudes durant la nostra breu estada a València, i d'encoratjament perquè quan vinguin a Barcelona, que és de creure no trigaran pas molt, puguin ja combatre'ns en pla d'igualtat, cosa molt probable si continuen sense desfallences pel camí emprès.

M. I. S.

A VALENCIA

El partit entre els periodistes esportius valencians i barcelonins acabà amb un empat a dos gols

València, 6. — Aquest matí s'ha jugat l'anunciat partit de futbol entre els periodistes esportius valencians i barcelonins.

El resultat ha estat un empat a dos gols.

Els nostres companys han estat objecte de moltes atencions, i tornen absolutament satisfets per les moltes proves d'afecte que han rebut per part del Valncia, de la Federació Valenciana i dels collegues de la ciutat del Túria.

L'equip català tingué la desgràcia de marcar-se un gol en contra seu.

EL CAMPIONAT DE CATALUNYA

ELS RESULTATS

R. C. Universitari, 36. E. Català, 0
Joventut, 6; U. E. de Sans, 0.
U. E. Santboiana - C. D. Espanyol (cedeix punts).

LA CLASSIFICACIO

GRUP A

Universitari	3	2	1	56	22	7
Cornellà	2	1	1	3	20	4
Barcelona	1	1	0	19	0	3
E. Català	2		2	0	36	1

TROFEU GENERALITAT

RESULTATS

Girona, 2 — Badalona, 5.
Júpiter, 1. — Martinenc, 2.

GUANYEU DINERS comprant els vostres
NEUMATICS
a la casa que posseeix indiscutiblement el millor assortiment en preus i qualitats
SERVICE STATION, S. A.
Casa central: ARAGO, 272 - Telèfons: 11550 i 11559
GRANS DESCOMPTES, PER PARTIDES, ALS REVENEDORS

Comentari de la jornada

EL JOC PRECIOSISTA DEL BETIS

El jugador del Catalunya: Auxili! Auxili que m'esclafen! El soci del Barsa: No tinguis por! Aguanta ferm! La infermeria també us la deixem!

Ja no hi ha dubtes. La desfeta del Barcelona a Santander destaca de tal manera els dos equips que des de fa algunes setmanes usufructuen en un emocionant colze a colze els dos primers llocs de la classificació, que la lluita pel títol queda circumscrita a aquests dos, sense que un tercer pugui immiscuir-s'hi. El Barcelona, per la seva derrota al camp del Sardinero, queda descartat de la competició en no reaccionar de la desfeta de Les Corts.

Jugaven a llur camp l'Athletic bilbaí i el Madrid. Era fàcil el pronòstic de donar-los per vencedors, i tot l'interès de les lluites residia en el "goal average". No sabem si a San Mamés era seguit amb la mateixa ansietat que a Chamartín el partit que jugava el rival, però el que sí podem assegurar és que al camp del Madrid s'anaren sabent amb molta freqüència les incidències del partit que l'Athletic bilbaí jugava contra el València. Per això era gran la satisfacció quan, després de coneguda la notícia dels tres primers gols aconseguits per l'Athletic, va saber-se que el descans havia arribat amb només un tres a dós favorable a l'equip bilbaí. I l'ansietat del públic en saber que el partit de San Mamés havia acabat amb un rotund triomf de l'Athletic per set gols a dos fou gran, pendents els espectadors que el resultat de quatre gols a cap que el Madrid tenia a favor seu no fos esguerrat per un gol que l'equip de l'Arenas, en una de les seves arrencades, pogués arribar a introduir a la porta de Zamora. Emocions noves i insospitades del "goal average" i d'aquest emocionant colze a colze entre els dos famosos equips, que és possible que diumenge vinent tingui el seu final.

La resta de la jornada de la primera divisió fou tan normal com les victòries del Madrid i de l'Athletic, perquè no era difícil suposar que l'Espanyol triomfaria fàcilment i que l'Unió d'Irun al seu terreny de Gal no es deixaria arrabassar els dos punts del partit.

* * *

Sorpreses a la segona divisió. I, com a conseqüència, un canvi al cap de la classificació. La situació de privilegi de l'Oviedo se n'ha anat en orris amb aquesta inesperada desfeta a Castelló. El Betis, destacat, ja no és fàcil que sigui desposseït del primer lloc, perquè no cal oblidar que el seu més directe rival, l'Oviedo, ha de jugar contra ell a Sevilla. Els dos punts aconseguits ahir a Les Corts per l'equip sevillà a costa del Catalunya, junt amb aquesta desfeta de l'Oviedo, donen una fermesa gran a la posició del Betis. I estem ja a les darreres jornades. L'empat de l'Sporting al camp del Molinón representa l'allunyament d'un rival, i el triomf del Múrcia a Sevilla suposa, en canvi, l'aparició d'un equip amb el qual no es comptava i que encara podria complicar les coses. Segueix la seva marxa ascendent el Deportivo de La Corunya, i mentre el Celta descendeix costa avall, cal constatar un atur en la davallada de l'Athletic madrileny i del Castelló.

* * *

A les eliminatòries de grups de la tercera divisió, dos empats que afavoreixen, naturalment, els equips visitants — el Sabadell i el Nacional — els quals lògicament han de sortir vencedors en el partit de la segona volta i classificar-se per a seguir endavant.

A SANS

Una escassament merescuda victòria del Sans per dos gols a cap contra el Sant Andreu

No era d'esperar que després dels primers moments del partit d'ahir a Sans entre els andreuencs i els locals s'enverinessin tant els ànims, perquè el joc va transcórrer suaument i si bé unes topades amb més conseqüència que mala intenció van portar a la davallada la marxa del partit, no creiem nosaltres que n'hi hakués per tant.

El partit es va interrompre alguna vegada, perquè el públic i els jugadors es van canviar, segons sembla, alguna mala paraula, arran de dues topades completament involuntàries i innocents, que van posar fora de combat Vela i Calzina més tard. L'eliminació forçosa dels dos elements sansencs sembla que va influir notablement en el Sans, perquè els jugadors ja no van fer res més de bo, i el partit va decaure notablement.

Malgrat de sortir-se vencedor el Sans, l'equip que de moment semblava el més perjudicat, va guanyar, però. Tant el centre com l'extrem, que havien estat portats a pes de braços a la caseta de "reparacions", es van reintegrar al seu equip, perquè afortunadament, no va ésser res, i va tenir, indubtablement, més valor la pèrdua de la força moral dels jugadors i l'expansió poc recomanable del públic, que les lesions en si dels dos jugadors, que no foren altra cosa que una mica de sang al nas i un cop al baix ventre. Val a dir, i això ens entestem a repetir-ho a favor dels andreuencs, que les dues topades que tant de rebombori van armar, van ésser involuntàries i produïdes solament per casualitat i natural incidència del joc. Adhuc les conseqüències que això portà, cal remarcar l'actitud desencaixada de certs elements que pel seu càrrec estan obligats a obrar precisament ben diferent del que ho feren, perquè no pot mai a la vida veure hom amb bons ulls un destacat element de club recomanar l'agressió i la violència. Menys mal que el primer gol fet per Mota — d'una passada de Calzina — va donar al Sans un calmant als seus incomprensiblement alterats nervis, i tot el que temíem que succeiria a la segona part, afortunadament se n'anà en orris, perquè un altre gol de cop de cap de Besolí i una desastrosa actuació dels vencedors va acabar de convèncer, segons sembla, els "entusiastes" sansencs, que la seva actitud havia estat injustificada, perquè val a dir que de la manera que jugaren podien ben bé donar-se per satisfets d'haver guanyat.

El Sant Andreu no era mereixedor ahir de la desfeta, perquè si bé els seus joves elements no van mostrar-nos cap gran qualitat, el seu entusiasme i major encert que els adversaris no els feia pas mereixedors de perdre tan decididament per dos gols de diferència. Duran, el seu mig centre, fou l'ànima de l'equip i els portà a un domini total del segon temps, que els davanters no van saber aprofitar per marcar. Va facilitar encara més l'encert, però, dels nois dels colors catalans, la defensa del Sans, perquè les seves fallades foren tantes i tan groses, que per més poca sort que hi hagués a les rengleres andreuenques no comprenem com no van aconseguir de marcar.

L'arbitratge, que va anar a càrrec del Sr. Coll, fou bo i els equips, posats a les seves ordres, es van arrenglerar així:

U. E. de Sant Andreu. — Petrus, Ballart, Soler, Jordà, Duran, Inglan, Simó, Montoliu, Aries, Va i Garcia.

U. E. de Sans. — Vilaseca, Villacampa, Torredeflot, Soligó, Vela, Bertoli, Carrió, Bertoli, Llovera, Mota i Calzina.

ADRIA

BASKET-BALL

El Campionat Social de Cross del F. C. Barcelona

Palau i Mesalles, vencedors

Sobre els terrenys del Camp del Sol de Bai i en una distància de cinc quilòmetres, els atletes del F. C. Barcelona van disputar-se ahir al matí el Campionat social de cross.

Palau i Mesalles foren els vencedors, puix que van entrar junts a la meta, sense que el primer realitzés, cal creure-ho així, un gran esforç.

A continuació donem la classificació:

1.—Miquel Palau i Jordi Mesalles, en 21 minuts 59 segons.
2.—FMiralpeix.
3.—Montferrer.
4.—Berenguer.
5.—Bonet.
6.—Escolies.
7.—Urra.
8.—Torres.
9.—Terrés.
10.—Vilaplana.
11.—Oliete.
12.—Ferrer.

Exide
Els acumuladors de més fama :: Recanvis de totes menes per a la part elèctrica dels autos
Reparacions garantides - Autotracció Elèctrica, S. A.
Moià, 6 i 8 (Aribau - Diagonal) - Telèfon núm. 77420

ATLETISME

EL CAMPIONAT DE CATALUNYA

Heus ací els resultats obtinguts ahir:

PRIMERA DIVISIO

C. D. Espanyol, 30
F. C. Barcelona, 13

Equips

Espanyol: Domingo (2) Brotons, López (1), Farrer (5), Colomer (14) i Gago (18).

F. C. Barcelona: Carbonell, Aumacelles, Borrell (2), Hernàndez (5) i Tomàs (6).

Iluro E. C., 9 - *Juventus*, 9

Equips:

Iluro: J. Canal (3), G. Canal, Cordon (3), Arenas (2) i Costa (1).

Juventus: A. Noves, M. Noves, Messeguer (4), Ermengol (4) i A. Sangrès (1).

Sté Patrie, 23 - *G. Badalona*, 18

Equips:

Sté. Patrie: Coderch, Canal, Maunier (6), J. Grau (8) i Mitchell (9).

G. Badalona: Gol (13), Crestom (2), Schilt (7), Company (6) i Cunill.

Laietà E. C., 24 - *A. Esportiva*, 10

Equips:

Laietà: Pla, Martínez, Muscat (8), Guix (14) i Alarcon (2).

A. Esportiva: Mantusell, Sauri, Berga (6), Xibiller (4) i J. Llinès.

Poc comentari ofereix aquesta data, apart del partit Espanyol-Barcelona, que mereix comentari a part.

Tant en el Laietà com en el Patrie confiàvem veure-hi quelcom més de joc; ens defraudaren; la victòria sobre llurs contraris l'obtingueren pel poc coneixement i manca de picardia dels contraris, no pel joc desplegat ni per la classe de joc. Demostraren, tant l'A. Esportiva com el Badalona, una animositat i voluntat de victòria superior a la de llurs antagonistes.

Quant al Barcelona i l'Espanyol no és la nostra intenció fer un detingut comentari dels fets ocorreguts.

L'Espanyol es demostrà superior tècnicament parlant, si bé el F. C. Barcelona ens oferí un joc digne de millor resultat. L'àrbitre Monarris, per primera vegada en la seva llista d'arbitratges excellents, ens defraudà.

No gosarem dir que fou parcial, però sí que la seva actuació, incomprensiblement defectuosa, fu que el marcador es decidís per als blau-blancs en un tanteig desproporcionat al joc efectuat. L'expulsió de Borrell ha estat fins ara un enigma per als propis jugadors i espectadors; no era adequada. Lamentem que un àrbitre com el senyor Manerris es veiés torbat d'una manera tan sorprenen per la seva visió clara i perfecta com sempre, de les jugades.

El públic espanyolista, però, fins a cert punt, inaguantable i insolent.

Segona divisió

C. Catòlic, 24; L. T. C. d'Horta, 22; U. C. de Joves, 5; Atlètic B. C., 16; Penya Coratge, 17; Iris, 10.

Tercera divisió

Atlas B. B., 18; Escletxes, 18; C. N. Sabadell, 38; Cornellà, 11.

F. M.

A GIRONA

Festival mixt entre el Club Femení i d'Esports i el G. E. i E. G.

Dos rècords batuts

Per primera vegada ha tingut lloc a Girona l'actuació de dones dintre l'atletisme.

No cal dir que l'anunci de la seva visita havia despertat gran expectació, i que el públic, aprofitant la magnífica diada que es presentà, acudí en gran nombre a l'Estadi de Vista-Alegre.

Les proves foren seguides amb gran interès, i aplaudides amb entusiasme.

Els resultats tècnics de les proves femenines, són els següents:

Disc
Artal, 22'97 metres.
Guasch, 22'70.
Balada, 19'15.

Llargària
Castelltort D., 3'80 metres.
Trepat, 3'65.

Alçària
M. Navarro, 1'25 metres.
Solà, 1'20.

Relleus 4 × 50 metres
Equip vermell: Pérez, Guasch Solà, Castelltort, 31 s. 4-5.
(Rècord de Catalunya batut.)

60 metres
M. Navarro, 9 m. 2-5.
Solà.
Pérez.
Vadable.
Pura.

L'equip del G. E. i E. G. es presentà molt desentrenat, degut a l'intens fred i pluges que han dificultat els entrenaments.

Els resultats tècnics són els següents:

3.000 metres
Esteve, 10 m. 5 s.
Vila.

Relleus 4 × 100
Equip A: Gonzàlez, Amat, Ballesteros, Colomer, 48 s. 3-5.

300 metres
Colomer, 39 s.
Simon.
Amat.

Martell
Salvador, 33'20 m.
Carrillo, 27'70.
Rècord provincial batut.)

Javelina
Sàiz, 38'40 m.
Picó, 37'10.
Nadal.

1.000 metres
Simon, 2 m. 52 s. 2-5.
Gonzàlez.

80 metres
Arévalo, 9 s 2-5.
Colomer.
Amat.
Perio.

No cal que remarquem la bona organització del festival, perquè és una cosa que ja ens hi té acostumats el Grup Excursionista i Esportiu Gimoní.

FLENDIT

BANYERES CARDONA VERGARA, 1

PILOTA A MA

El Campionat Social del Club Natació Barcelona

Ahir al matí, el C. N. Barcelona va començar el seu Campionat social

El diminut frontó, assedegat de sal i de l'escuma de l'aigua de mar era envaït per tots els participants al Torneig que amb tant d'èxit organitzà la Secció de piloa a mà.

Isidro, el popular pilotari, fa de jutge suprem. Les seves decisions clares i justes són acatades per tots els protagonistes i públic, fosos en una mateixa cosa. Ni la més mínima protesta surt de la xardorositat dels espectadors, i que també faran de jugadors quan els vingui el seu torn.

Els voltants de la canxa, habillats amb un gust "slip", de cara al sol, amb formes més o menys disciplments, els nostres pilotaris "sui generis" aplaudeixen o esbronquen, segons a ells els hi convé per a millorar la seva classificació.

Espectacle bonic i esportiu cent per cent. Cares conegudes en altres esports—figures ben representatives—hi juguen un paper importantíssim.

Amb el "vestit únic", no hi ha distincions ni jerarquies. En l'esport la democràcia és la base primordial.

—o—

Els partits tots foren molt disputats, com es pot apreciar pels resultats que a continuació donem.

En algun, la seva classe ha quedat ben palesada, i demostraren a bastament que en el Campionat de Catalunya poden molt bé fer un excellent paper i representar dignament el vell Club Natació Barcelona, que en mires desinteressades es preocupa per a intensificar l'esport de Catalunya, en totes les activitats que a ell li siguin factibles.

Els resultats foren els següents:

EROTYL
Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)
De la eyaculació prematura (pérdues seminals): de la Febiesa y molt eficàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.
Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulaso de les glándules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.
No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantarides, ni cap altre medicament excitant.
PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS
Laboratoris Farmacológics del Dr W Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telefon 1863
Preu: 21'75 ptes.

Per Canaletes diuen...

Que el dignissim cap del Consell del Badalona va fer publicar a molts diaris els projectes que tenia l'entitat per ell presidida.

*

Que a tot la Costa estan que no hi veuen de contents, sobretot els jugadors de quarts equips, perquè amb el que es veu i amb les illusions seves, vol que l'equip de l'escapulari sigui el "tendral del futbol".

*

Que aquesta sí que no ha estat del tot ben encertada.

*

Que gràcies que trobin elements de vàlua, que avui com avui són buscats com les agulles en mig dels pallers.

*

Que sembla que no en tenen prou d'extrems esquerres al Barça.

*

Que estan contents del veterà Sagi, del notable Perera i del excellent Pedrol.

*

Que en busquen, no obstant, un parell més.

*

Que a nosaltres a cau d'orella ja ens han dit qui són, però com que hi ha roba estesa i encara tenen firmat i pot venir una retenció, preferim més callar.

QUE EL MILLOR CAFE ES EL DEL QUIOSC DE CANALETES.

*

Que els del Barcelona estan més que satisfets d'haver guanyat a París.

*

Que el senyor Mir, representant del poder barceloní, està que no cap a la pell.

*

Que al famós Tostadero de la plaça dels estudiants es comentava ahir el triomf dels blau-grana.

*

Que un espanyolista deia que no té res de particular que hagin marcat quatre gols, si abans del partit els han fet resar quatre parts de rosari a Notre Dame.

*

Que quan a Terrassa s'assabentaren que havien guanyat als pobres d'Horta per dos gols a un varen fer illuminàries, és a dir, els fanals de la ciutat egarenca feien més llum que altres dies.

*

Que En Broto estava indignat contra En Mallorquí perquè diu que no arbitrava com cal.

TEATRES

TEATRE NOVETATS
Gran Companyia Lírica CALVO
Nit, a les 10: LA ALEGRIA DE LA HUERTA, per C. Tomàs, amb el debut del tenor Alberà. BOHEMIOS, per la Gubert i Romeu. LA CORTE DE FARAON, pel gran Palacios. Demà, tarda, popular, 4 actes, 4. EL MONAGUILLO, MOLINOS DE VIENTO, per Vendrell. EL DUO DE LA AFRICANA, debutant la gran tiple cantant Margarida Cueto, i LOS AFRICANISTAS. Nit: "Penya Catalan": LAS BRIBONAS, LA VERBENA DE LA PALOMA i BOHEMIOS, pel genial divo Pep Romeu. Divendres, estrena de PITOS Y PALMAS, dels Quintero i mestre Alonso

CINEMES

COLISEUM
Avui, nit, a les 10
Revista Paramount - Dibuixos, i
EL TENIENTE SEDUCTOR
per Maurice Chevalier

Segona categoria parelles

Alcàntara-Ornat, 30.
Mas-Barnil, 30.
Sergio-Majo, 28.
Facundo-Demetrio, 26.

Segona categoria individual

Cros, 22.
Esteban, 22.
Cabrejas, 23.
Bonet, 22.
Sanz, 22
Cros, 22.
Albareda, 14.
Ponç, 7.
Albareda, 21.
Ponç, 14.
Penedès, 20.
Esteban, 14.

Primera categoria parelles

Lamarca-Sena, 25.
Grau-Anglada, 14.
Sarias-Figueres, 30.
Felra-Peris, 30.

Primera categoria individual

Fernàndez, 22.
Grau, 21.

G.

Fantasio
Avui, nit, a les 10
Revista Paramount - Dibuixos
i estrena de la gran producció UFA
PEZ DE TIERRA
per Lilian Harvey

CINEMA PARIS
Avui, nit, a les 9'45
Programa extraordinari
El gran film
AMOR ENTRE MILLONARIOS
per Clara Bow, i
Concierto histórico
super-producció UFA

ESPORTS

BOXA
DEMA PASSAT, DIMECRES
A UN QUART D'ONZE
DE LA NIT
OLYMPIA
Un preliminar
Dos combats a 8 rounds
Battling Llano - Fabreg
(pesos mitjos)
Daufi - Lomazzi
(pesos mig-forts)
Dos grans combats a 10 rounds
WUILLAMY -- MARTINEZ FOR
— i —
Gironès Augier
Entrada general: 4 ptes.
Venda d'entrades i localitats a la comptaduría de l'Olympia i al Centre de Revenda

FRONTO NOVETATS

Avui, dilluns, tarda, a les 4'15: URANGA - GOITIA contra ONAINDIA I-ELOLA II. Nit, a les 10'15: IRIGOYEN III - AREITIO I contra LARRUSKAIN - CELAYA. Detalls per cartells.

CAMIONS AUTOMNIBUS
GENERAL MOTORS
Concessionari per a les provincies de Barcelona i de Girona
JOAN FLOTATS
Tamarit, 95 i 97 - Tl. 31506
BARCELONA

Un afaitat perfecte
tots els dies, com exigeix una pulcra presentació, indispensable avui a tot el mon, s'aconsegueix amb la máxima economía usant les
FULLES D'AFAITAR
TOLEDO
DE LA FÁBRICA NACIONAL D'ARMES
PRODUCTOS NACIONALES, S. A. - MADRID

Que a Blanes tenen dos setmanaris que sols s'ocupen de les qüestions esportives d'un sector de població.

*

Que un d'ells, a més d'això, quan ha d'anomenar LA RAMBLA, posa en joc una sèrie d'eufemismes.

*

Que el redactor esportiu d'aquest setmanari (segons ell), és un jove que es passeja amb granota tots els dies de dotze a una.

*

Que diumenge, al camp del Lloret i defensant els colors del F. A. Blanes, reaparegué "el meta virginal".

*

Que si jugà ell fou degut a què en Casabella ens féu el salt.

*

Que s'està organitzant un torneig de via estreta entre els clubs Tossa, Malgrat, Tordera i U. O. Safa de Blanes, per l'estil del que estan ja celebran "els bons" de la comarca.

*

Que amb aquest motiu Romans i Grau tindran ocasió de lluir les americanes enribetades.

*

Que a fi d'arbitrar bé, tots dos estan aprenent de solfa.

*

Que la Junta del Castellar ha fet fer una remesa de nous carnets que per cert són molt bonics.

*

Que diumenge no va poder-se celebrar partit per causa del temps.

*

Que sempre que hi ha d'haver un encontre disputat ens trobem fracassats per causa del temps.

*

Que tota vegada que Torrents no juga desitjaríem veure a la davantera, al lloc de l'esmentat jugador, el novell S. Ventura.

*

Que Manyosa, dedicat al pito vol sortir al camp amb un jersei tenyit perquè no el coneguin.

*

Que hi ha algun minyó que li ha descobert la trampa.

*

Que el públic està impacient esperant la decisió de Paret.

*

Que Tordera ja fa molts dies que no juga. Què haurà fet? Que reposa o s'ha retirat?

*

Que el Flix compta amb cinc professionals.

*

Que aquests no són anglesos.

*

Que es diuen Mur, Arràez, Guix, Ventura i Vinyoles.

*

Que es guanyen les "garrofes" a Benissanet.

*

Que aquests, quan s'assabentin que juguen al tercer equip del Flix, els donaran la llauna.

*

Que En Guillem Guiu tornarà a formar part de l'equip del Flix.

*

Que han tornat de l'Africa els jugadors Mani i Prades (a) "Pijo".

*

Que a La Bisbal, sempre que anuncien que contendirà l'equip de la localitat contra el F. C. Montgrí, de Torroella de Montgrí, plou o neva...

*

Que fa temps que no se sent a parlar dels simpàtic onze de l'O. C. Angelets.

*

Que més d'alguna damisella plora en no poder veure tan "monos" blancs i blauets els components de l'equip que en el temps que porta d'actuació encara no ha aconseguit cap triomf.

*

Que a Verges es volien menjar a la graella els directius de La Bisbal F. C., perquè no es pogué desplaçar el reserva d'aquell cercle al país d'En Cambó.

*

Que ens hem assabentat que tot ha passat, puix que els han fet llegir "Per la concòrdia".

L'ESPORT A LES COMARQUES

FUTBOL "AMATEUR"

VULGARITZACIO DEL REGLAMENT DE FUTBOL

El reglament de futbol de la Federació Anglesa, amb els acords de la International Board i del Council, ha servit sempre de base per a fixar les regles del futbol peninsular.

La reglamentació d'aquest esport a la nostra terra, no ha tingut la suficient divulgació entre la massa esportiva, i per això, en molts casos ens trobem que el públic jutja les jugades d'una partida amb completa contradicció amb el reglament. Això seria un mal menor, si els àrbitres, fent cas omís de les protestes del públic, s'atenguessin al reglament; però, dissortadament, entre la majoria dels àrbitres que hem vist actuar per les nostres comarques el criteri del públic és el que preval.

Des d'aquest lloc, anem a fer un modest treball de vulgarització del reglament, per tal de procurar desfer els errors que planen com dogmes, principalment sobre els jugadors dels clubs comarcals.

No pensem, ni molt menys, "descobrir la pólvora", com vulgarment es diu, però sí pensem amb els nostres escrits minvar dintre la seva possibilitat els espectacles collectius que moltes vegades ens hem vist obligats a presenciar, degut a la mala interpretació o desconeixement total dels reglaments.

* * *

Abans d'entrar en analitzacions tècniques, cal remarcar una cosa principalíssima: el futbol és un esport d'homes, amb tota la força fisiològica del mot. Cal no oblidar, però, que ultra la seva primordial funció esportiva, té també dintre sí el que porta aparellat tota actuació racional: la civilitat i cavallerositat que no ha d'excloure's mai en tota actuació d'home, i menys en l'esportiu, que sempre està influenciat per la passió o l'entusiasme.

Hem dit que el futbol és un joc d'homes, per tant, no cal esverar-se quan la partida e descabdella sota una duresa que no es traspassi a brutalitat.

Recordem, i amb nosaltres segurament ho recordaran tots els esportius que ens llegeixen, que arran de la desfeta de l'equip d'Espanya a Anglaterra, la premsa esportiva remarcà insistivament, que els nostres jugadors es trobaren handicapats per les càrregues dels jugadors anglesos. Els periodistes que així s'exclamaven, evidenciaven d'una manera categòrica la seva manca de preparació per a jutjar partides de futbol. Cal solament llegir la regla 9 dels reglaments de la Federació Espanyola, que diu textualment: "Están permitidas las cargas, siempre que se hagan de manera que no resulten ni violentas ni peligrosas", per tant, no podem atribuir a altra cosa que ignorància el plany periodístic que hem esmentat.

* * *

Discutirem avui una jugada que gairebé es presenta a tots els partits i més d'una vegada ha produit protestes i conflictes.

Durant el curs de la partida, un defensa, per tal de facilitar l'allunyament de la bala davant del seu marc, lliura la pilota al seu porter; i per dificultar l'actuació del davanter contrari, queda d'esquena a ell i procura tapar la seva entrada. Si aquest defensa és carregat per l'espatlla, és gairebé segur que sorgeix el conflicte si l'àrbitre no toca falta contra el davanter; cal aclarir això.

Copiem del reglament de la Federació Espanyola, la continuació de la regla 9 que hem esmentat: "No se consentirá que sea cargado por la espalda un jugador, a no ser que intencionadamente obstruya el paso del contrario."

Transcrivim també la Decisió Internacional aprovada per la International Board el 8 de juny de 1907, que diu: Cuando un jugador se vuelve de cara a su puerta, en el momento de ser cargado o cuando prevé que con seguridad va a serlo, se considerará como impediendo intencionadamente el paso y, por lo tanto, puede ser cargado por la espalda."

Es ben clar, doncs, que en la jugada que comentem, el defensa pot ésser carregat per l'esquena, tenint en compte, però, que la càrrega no sigui violenta ni perillosa.

El bon lector tindrà segurament en el seu record haver presenciat aquesta jugada, produint protestes que l'àrbitre ha solucionat fent tirar un cop franc contra el davanter. Nosaltres també hem presenciat casos així, però això no vol dir que la jugada sigui ben jutjada; els textos transcrits són suficientment categòrics per a deixar ben clar quina ha d'ésser l'actitud de l'àrbitre davant el fet esmentat.

La pròxima setmana continuarem aquests comentaris, que, com hem dit, no tenen altra finalitat que vulgaritzar el reglament de futbol.

LLUIS BOTA I VILA

DE REUS

Gran activitat atlètica

La jornada esportiva del diumenge passat a aquesta ciutat es reduí a uns festivals atlètics d'entrenament que celebraren els dos cercles locals, Reus Atlètic Club Deportiu i el C. N. Reus "Ploms", als seus respectius camps.

De totes les marques aconseguides es destaca la d'Arriols en els 60 metres llisos, en 7" 2-5, i la del seu germà, un infantil que en perxa salta 2,71 m. Muntaner va fer una reaparició molt discreta i aconseguí en els 600 m. 1'34" 2-5.

Al camp dels Ploms l'animació va ésser extraordinària amb tot i fer molt de fred, el motiu no era altre que l'actuació del seu grup femení que cada dia millora en llurs actuacions. La senyoreta Gispert aconseguí el rècord de la província de pes amb un tret de 7,08 m., i la senyoreta Ferrer el rècord de salt d'alçària abz 1,065 m. Marques totes elles esperançadores de les més grans performances.

Quant als atletes, l'equip dels Ploms se'ns presenta molt millorat en haver-s'hi incorporat ja de ple i en primer rengle els que avui encara són campions de Catalunya infantils, entre ells hi ha els Ferrús, Escolà, Banquer, Felip R. Felip, C. Bartoli, Bigorra, Mas J., Pujol, etc., veritables esperances que aquesta mateixa temporada es convertiran en realitats com o acredita les marques aconseguides en pes, 8,55 m., alçària 149 m., en perxa 2,68 m., en els 60 m. llisos 7", 4-5, en els 60 m. tanques, 11". Resumin la temporada vinent es preveu competida en extrem. — Lluís Mas.

D'ARTESA DE SEGRE

Olímpic Club, 2 — Tàrrega E. C., 1

El Tàrrega fou batut, en el primer partit d'eleminatòries entre els campions de grup, per la mínima diferència.

La impressió que ens féu el Tàrrega fou ben trista. Veiérem un equip caduc, mancat de joc i moral.

Els locals feren un partit excellent, però la desgràcia i la indecisió davant el gol malmeteren llur accentuat domini, perdent l'avinentesa de derrotar seriosament el Tàrrega.

* * *

No comprenem com hi ha gent tan lleugera en llurs apreciacions, com l'autor d'un solt aparegut a "El Diluvio", en el qual se censurava la Federació perquè no declarava campió el Tàrrega i l'obligava a jugar amb equips de la categoria del Linyola F. C. i Olímpic Club.

Aquests equips, i va per l'exeirit autor del solt en qüestió, no iaran —i de bon tros— davant el Tàrrega el paper que aquest equip, de quedar campió, farà en el torneig entre els campions provincials... si no millora el joc que ha emprat aquí.

A.

BLANES

Nova Junta

La Junta accidental de la U. O. Safa de Blanes a quedat formada de la forma que segueix:

President, Antoni Moya; vicepresident, Rogeli Pedrós; secretari, Josep M.ª Grau; vice-secretari, Cost Martínez; tresorer, Juli Mastre; comptador, Conrad Càceres; tres vocals a designar.

Aquesta Junta en prendre possessió de llurs càrrecs saluda a fots els clubs i es posa incondicionalment a la seva disposició.

LLORET DE MAR

TROFEU COSTA DE LLEVANT

S. C. Lloret, 2.- F. A. Blanes, 1

El fred i la tramontana feren que aquest partit resultès deslluit en algunes jugades i que el camp es veiés relativament poc concorregut.

Els lloretencs, tenint malalts els interiors, hagué de formar una davantera incompenetrable amb un element reserva i un mig ala. De més a més, Gonzàlez — davanter centre — a l'hora de l'encontre se sentí indisposat de l'estómac i no pogué jugar durant la major part del primer temps.

Sense davantera la mitja lloretenca féu veritables proeses a fi d'evitar l'empenta dels visitants i, malgrat de la seva gran actuació, no pogueren evitar que aquests marquessin el primer gol després de posar a favor seu — ajudats per la tramuntana — el domini que era del Lloret fins al moment de retirar-se Gonzàlez.

Junt amb ell es retirà Portes, del Blanes, que resultà lesionat en disputar-se una capcinada amb Casadevall.

A la segona part el vent va mancar força i els primer minuts foren de domini blanc. El Lloret, però, es va imposar i la davantera, molt ben portada per Gonzàlez, que reaparegué, arribà a obtenir la victòria amb els gols de Gonzàlez i Planiol.

Domènec havia passat al lloc de mig centre i Sancho a l'interior. Al davors la davantera del F. A. Blanes quedà completament anullada.

Els millors dels forasters foren: Barri i Comes, i del Lloret sobresortiren Soler, S. Ferrés, Gonzàlez i la ratlla mitjana. Cabanyes II si bé a la primera part demostrà molt de desentrenament, a la segona féu un gran partit.

Els equips eren:

S. C. Lloret: Soler, Cabanyes II, S. Ferrés, Manyach, Sancho, J. Ferrés, Cabanyes I, Domènec, Gonzàlez, Planiol i Casadevall.

F. A. Blanes: Gibernau, Comes Portes, Prats, Ros, Miralpeix, Domènec, Barri, Barceló, Collell i Grau.

L'arbitratge imparcial, a càrrec d'un collegiat amateur de Barcelona

Temes d'Educació Física

Un crit d'alerta

No fa pas molts dies que, des d'aquestes mateixes pàgines, i en parlar de l'estat en què es troba l'educació física a casa nostra, remarcàvem el fet significatiu que quan, per atzar, aquests temes eren tractats en les nostres publicacions, ho havien d'ésser en termes de censura quasi sempre.

No és pas, certament, amb un propòsit semblant que hem pres avui la ploma. No volem pas censurar res ni ningú. Sí, però, que volem fer unes objeccions, sinceres, de tota bona fe, a un cert projecte existent, ara que encara som a temps d'evitar una ensagaiada de conseqüències ben diferents de les que hom es proposa treure'n.

Tothom sap — no cal pas repetir-ho —, l'estat de total abandonament en què es troba l'Educació Física a la nostra terra, tan per part de les moltes associacions dedicades al conreu de les diverses branques esportives, com per part dels nostres organismes oficials, els primers interessats que haurien d'ésser, a acabar amb aquest lamentable estat de coses, si de veritat aspiren a un total desvetllament del nostre poble.

A ningú, doncs, causarà sorpresa si afirmem que aquest aspecte de la cultura física, base insubstituible de tota actuació esportiva posterior, tan descurat per part de quasi tots els nostres, diguém-ne esportius, ho és encara en major grau en el camp femení.

Fins fa relativament poc temps, pot dir-se que l'esport femení — el veritable esport —, era quasi completament desconegut entre nosaltres. Cert que hom podia contemplar, en certs medis privilegiats, damisel·les curosament abillades de blanc, amb una raqueta a la mà, canviant pilotes i somriures per damunt la xarxa d'un "curt" de tennis. Però no crec que ningú pretengui qualificar d'esport aquell flirteig a la moda, aquell allavors, nou mitjà d'exhibir-se, excellent per a pescar incautes més o menys desvagats.

Amb tot, cal convenir que, si no altra cosa, aquelles damiselles de llavors foren les precursores de les esportives d'ara, reals, efectives. Petit, molt petit és, encara, el nombre d'aquestes, però en favor seu hem de dir que han sabut vèncer amb coratge, una época de prevencions i d'equívocs que semblava difícilment superable.

Però precisament l'haver obtingut tan bella victòria, i l'esperança que aquesta sigui el primer pas cap al triomf definitiu, aconseguint que l'Educació Física es converteixi en una necessitat sentida per tothom i a totes les edats, com així ho feia creure la manera d'actuar de les nostres esportives, precisament aquesta esperança i l temor de veure-la fallida és el que em fa llançar aquest crit d'alerta.

—Però—dirà el lector—¿quin és el perill tan greu que amenaça l'esport femení? ¿Què ha temer al que aquestes línies escriu, que la tasca portada a cap pugui perdre's totalment o tan sols desviar-se del camí emprès?

Aviat ho veurem.

Sembla que hi ha el projecte d'organitzar a Barcelona uns concursos o campionats femenins, de gimnàstica. El propòsit, aparentment, no és altre que l'estimular l'element femení, indiferent encara a la causa esportiva, per tal de decidir-lo a les pràctiques gimnàstiques, part la més negligida de tot el que a cultura física fa referència, amb tot i ésser, no ja la més necessària, sinó fins i tot imprescindible, àdhuc per a aquelles persones que no pensin dedicar-se al conreu de cap esport determinat.

La gimnàstica, però, té en contra seu, dificultant en moment la seva difusió, el fet d'ésser la seva pràctica bon xic pesada i desproveïda en absolut de lluiment de cap classe, és a dir, que a més de requerir per part del que la practica una ferma voluntat, cap reco pensa immediata li atorga, essent tan sols visibles a llarg termini els efectes benefactors que ella exerceix en l'organisme humà.

Es, doncs, per tal de salvar aquest inconvenient, que les nostres dones han pensat fer adeptes a la causa de l'educació física, servint-se del mirallet dels concursos i dels campionats. Les proves que s'organitzin treuran de l'anònim tots aquells exercicis gimnàstics que, practicats al gimnàs, tan poc atractiu tenen, fent que agafin color i vida. Per altra part, el desig de merèixer l'aprovació i l'aplaudiment dels assistents com a espectadors, donarà fàcilment a les participants aquella força, aquell coratge, aquella agilitat i gràcia que els era impossible d'aconseguir per pròpia voluntat quan aquelles condicions no existien i els tals esforços els eren requerits, poc menys que clandestinament entre parets blanques i fredes del gimnàs.

A primera vista, doncs, sembla immillorable el propòsit de les nostres esportives. L'èxit és quasi assegurat.

Però precisament és en aquest èxit que no dubtem que tindrien, on nosaltres hi veiem el més gran perill. L'esquer haurà fet efecte, però aquest pot no ésser el desitjat. Perquè, ja hem vist amb els esports que avui dia es practiquen, i no ja amb els femenins, sinó també amb els masculins i potser principalment en aquests darrers, com el concepte veritable de l'esport ha stat falsejat, com les pràctiques esportives han estat considerades un fi i no un mitjà de perfeccionament físic i moral, com l'exhibicionisme, l'afany de lucre, l'obsessió de la victòria, l'oblit record, de la popularitat ha desfigurat completament el veritable sentit de l'esport, ha anullat la seva eficàcia educativa fins arribar a l'extrem que pogués ésser combatut, amb aparent fons de raó, pels que han confós l'estat actual de putrefacció en què es troba — a la nostra terra principalment— amb el seu fi primordial, que no ha d'ésser altre que contribuir al desenrotllament harmònic del cos, per fer-lo més perfecte i més bell.

Es, doncs, el temor que aquesta soca de la cultura física general que és la gimnàstica —pura encara de tot contacte nociu i per aquest motiu plena de possibilitat per a l'esdevenidor— pugui ésser contagiada per la malura que ha fet malbé totes les branques —que com a tals poden ésser considerats els esports que entre nosaltres es practiquen— que ens ha decidit a escriure aquestes línies. Perquè el dia que la Gimnàstica, perdent el seu caràcter eminentment educatiu que té avui encara a la nostra terra, esdevingués un espectacle més, i l'única finalitat de la seva pràctica fos l'exhibició, la proesa, el campionat, aquell dia consideraríem Catalunya completament perduda en tot el que al possible regenerament físic dels seus fills fes referència.

I organitzar concursos gimnàstics femenins, després d'haver confessat que la gimnàstica femenina és quasi inexistent a casa nostra, podria ésser el primer pas cap a aquest confusionisme destructiu i irremeiable...

M. ISART I SUBIRACHS

TALLERS GRAFICS
PATRICI ARNAU
Verdaguer i Callís, 5 i 7
Telèfon 14856 Barcelona

VISITEU
PANYERIES TACHER
TEL. 16162 - PELAYO, 50

un tapaboques?...no.!

Unes quantes Gaba és molt millor! El fred es solament un complis del microbi Reduïu aquest a la impotència i podreu desafiar el fred sense temença d'un refredat.

Aneu, treieu-vos aquest tapaboques tan desagradable, però preneu de tant en tant algunes Gaba. Son delicioses i com que la seva composició és solament de productes naturals, en podeu prendre tantes com vulgueu sense perill per a l'estòmac.

60 cèntims caixa petita
Caixa gran 2.10 pessetes
Nova caixa UNA pesseta

Gaba

Cuideu la vostra gola diàriament — gargaritzeu en sec amb les delicioses Gaba —

Casa de Caritat de Barcelona
SERVEI PUBLIC DE POMPES FUNEBRES
DIRECCIO I OFICINES: EDIFICI DE LA CASA DE CARITAT
Carrer de Torres Amat, núm. 8. Telèfons 16524 - 16525 - 16526

SUBCENTRALS:	Carrer del Clot, número 71	Telèfon	50461
	Carrer Creu Coberta, núm. 91	"	33761
SUCURSALS:	Carrer de Sant Andreu, n.º 221	"	51051
	Plaça del Centre (Sans), n.º 4	"	33471
	Passeig del Triomf, núm. 17	"	52012
	Carrer de Sarrià, número 72	"	73632
BADALONA:	Carrer Reial, número 110	"	87 B.
	C. Fermí Galàn (St. Adrià), 26	"	248
HOSPITALET:	Central: Laureà Miró, núm. 60	"	33 H.
	Sucursals: Pi i Margall, 90	"	31226
	Progrés (Coll-Blanc), núm. 58	"	31227

SANTA COLOMA DE GRAMANET: Carrer d'Anselm Clavé, núm. 13

LA T.S.F.

LA POLITICA I LA RADIO

Diversos arguments sobre si ha de donar-se el màxim de facilitats a la ràdio per a la divulgació de les idees, han portat la desorientació a l'opinió. Sempre he entès que aquest assumpte està suficientment debatut; no l'met discussió que quan tingui interès per al ràdio-oient ha d'ésser retransmès. El contrari és pretendre matar a cops de nerviosisme l'expansió que ha de procurar-se per a la ràdio; no valia la pena d'haver aconseguit el seu perfeccionament.

El crisol està en l'opinió pública. Si preguntéssim a aquesta si li interessen els discursos de tots els que a favor o en contra del propi ideari poden ésser sentits, contestarà indefectiblement que sí.

Recentment fou retransmès el discurs d'l senyor Maura. S'anunciaven determinades manifestacions; se sabia i així ho demostrà la realitat que el cap conservador anava a parlar del nostre problema. Cap ciutadà que posseís un aparell receptor, deixà d'escoltar-lo; tots els catès i centres on podia escoltar-se el parlament de l'ex-ministre de la Governació s'ompliren de públic. Malgrat de les contrarietats que per a quants escoltaven suposava l'exposició d'un criteri que es jutjava més que equivocat, perjudicial, si els oients haguessin tingut la major decepció, si tenint la facilitat d'assabentar-se directament de l'orador, se'ls hagués privat d'això per una mesura prohibitiva. Més tard es llegeix a la premsa escrita tot el que té interès. A més de l'avenir que suposava la notícia directa, no es perd cap detall i la divulgació dels discursos aconsegueix la màxima eficàcia informativa: pocs són els que tenen la paciència de llegir dues i fins tres pàgines que tracten del mateix tema. A part que la majoria passa per alt el que no sigui la nota sensacional o la frase que per ràdio voldria evitar-se que trascendís; és un error gravíssim creure's més liberal perquè es talli la situació més difícil de l'orador amb el públic.

Suposem que s'hagués silenciat per tots els que escoltaren al Cinema de l'Opera el discurs del senyor Maura. Resultat que no s'haguessin unit tots els partits polítics de Catalunya per a formar un bloc en defensa de l'Estatut i haguéssim fet en un pròxim demà el paper de "ciutat alegre i confiada". Tal suposició és naturalment inestimable des del punt de vista reial; puix que es pronuncià el discurs perquè fos escoltat i per a fer l'efecte polític ideat per l'orador; però la realitat ens diu que si la gran massa catalana no h gués sentit el discurs, tan diferent a llegir-lo, no haguera reaccionat tan ràpidament i enèrgicament com ho féu.

Tot el que tingui interès ha d'ésser preocupació de les emissores ferho arribar al públic. Defensar el criteri contrari és sentir com en temps de la Monarquia o no tenir idea del aque és la Ràdio.

PERE

Es procedeix a la construcció d'una gran estació a Albània. Actualment compta amb dues emissores, que funcionen a Zevolf i Vallona.

* * *

L'estació hongaresa de Csepel està en plena activitat. Treballa amb 3 kw. sobre 210 i radia discos al migdia; a la tarda retransmet el programa de Budapest.

PROVES D'ONDES

Es tracta de donar a les grans emissores que treballen entre 563 i 635 quilocicles i entre 815 i 905 major distància en la freqüència, com a mínimum de 10 a 15, i a més, d'acostar les longituds de les estacions petites que són molt allunyades les unes de les altres.

Si aquestes proves resultessin favorables, es podria millorar la radiodifusió. Les emissores de Tallinn i Hilversum han convingut canviar les seves ondes, quesón, respectivament, de 1004 i 1013 quilocicles. Així mateix, l'estació d'Heilsberg (1085) i la de Torí (1085) van a canviar d'una manera provisional llurs ondes.

PERCENTATGES D'OIENTS ALS ESATS UNITS

A l'Estat d'Ohio hi ha 810.767 aparelles receptors repartits entre 1 milió 700.877 llars, del que resulta que el 47 per 100 hi ha un aparell.

Es molt gran el percentatge d'oients als voltants de les grans ciutats. A Cleveland, per exemple, és del 880 per 100.

L'EMISSORA DE VARSOVIA TREBALLARA OMB ONDES CURTES

La nova emissora de Varsòvia, que actualment treballa amb 200 kw., la va a reformar perquè pugui radiar també amb ondes curtes i 10 kw.

L'EMISSORA D'ONDES CURTES DE BANKOK

L'estació siamesa de Bangkok, H S P 2, treballa actualment amb 41 metres d'onda i una potència de 2.5 kilovats.

Notícies de tot arreu

Dintre de pocs dies començarà la construcció d'una nova emissora de 15 kw. a Sofia.

* * *

A Lausanne es reunirà pel juny vinent la Conferència Internacional de Radiodifusió i es farà un nou repartiment de longituds d'onda.

* * *

L'estació Ràdio Maroc anuncia oficialment que la seva potència ha estat elevada a 6 kw.

* * *

El discurs pronunciat al Reichstag la setmana passada pel senyor Bruning ha estat registrat en disc i radiat a la tarda per totes les estacions alemanyes i austríaques.

Es tingut per l'emissora Ràdio Barcelona E A J I en la seva subscripció pro-Hospitals barcelonins, la qual cosa prova la popularitat de l'emissora. La quantitat recaptada per Ràdio Barcelona fins avui és de 150.000 pessetes. Entre aquestes hi van incloses les 7.245 pessetes recaptades ahir pel "Niu Guerrer" pels carrers de la nostra ciutat.

General Motors Ràdio

Receptors de la més alta qualitat tècnica, presentats en luxosos mobles de fustes especials, per tal d'obtenir ressonàncies equilibrades.

Els 10 models **GENERAL MOTORS RADIO**, ajustats a totes les disponibilitats, són l'encís de la llar en captar meravellosament i amb la major perfecció les emissions de tot Europa.

Compareu els receptors **General Motors Ràdio** amb els de les marques més selectes i observareu tanta diferència que l'elecció d'un aparell de qualitat serà reservada als receptors **G. M. R.**

Modulació natural. Llarg abast. Selectivitat garantida

RADIO-LOT - Passeig Sant Joan, 17 - Barcelona

motors Siemens els mes coneguts

5 pessetes

Afilant les seves fulles amb l'ingeniós aparell SHARPEX estalviará diners i s'afaitará amb agradable comoditat
RADIO LOT
Passeig de Sant Joan, 17
Barcelona

Associació Nacional de Radiodifusió

LA CONFERENCIA DELS PARASITS

Com ja és del domini públic, per les notes inserides a la premsa, l'Associació Nacional de Radiodifusió de Barcelona, Ronda Universitat, 25, ha organitzat una conferència d'experts, amb l'objecte d'estudiar el problema de les pertorbacions produïdes a les recepcions radiofòniques pels paràsits industrials, problema que preocupa els tècnic d'arreu del món.

Aquesta conferència està integrada pel Comitè tècnic de l'Associació, format pels directius senyors Llorenç, L. Soler, Colli, Faraudo, Roca, Teixidor, Balasch, Breti i Calvet i per les personalitats designades per les corporacions i entitats culturals, científiques i d'ordre comercial directament relacionades amb l'afer objecte de la conferència.

El dia 4 de febrer es va reunir per primera vegada la Conferència, presidida pel senyor Jaume Rosquelles i Alesan, al local de l'Associació d'Industrials Electricistes i Anexes de Catalunya, per tal d'acordar els preparatius de la inauguració oficial, després d'elegir per aclamació el president i vice-president de caràcter facultatiu senyors Josep Manuel Moreno i Josep Baltà i Elies, respectivament. Per al càrrec de secretari fou designat el senyor Ramon Pérez Vilar.

A proposta del senyor F. Soler, d'Unión Elèctrica de Catalunya, s'acordà establir les quatre ponències de caràcter general següents, a subdividir en les subponències que es considerin necessàries:

Primera.—Pertorbacions degudes a freqüències ben determinades.

Segona.—Pertorbacions de periodicitat indeterminada.

Tercera.—Interferències entre emisores.

Quarta.—Legislació jurídica.

L'acte d'inauguració de la conferència tingué lloc ahir, diumenge, al saló doctoral de la Universitat de Barcelona, amb assistència de les autoritats, la premsa, els conferenciants, la Junta directiva i la consultiva de l'entitat organitzadora, els comerciants de ràdio i els representants forans de l'Associació.

Obrí la sessió el president senyor Rosquelles i hom donà compte de les ponències designades i dels treballs preliminars fets.

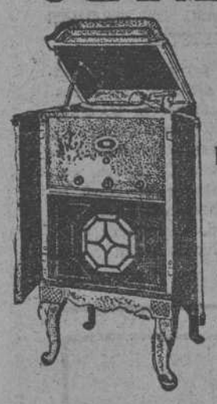
Per a discutir els temes de la conferència es reuniran els conferenciants les vegades que calgui al local de l'Associació d'Industria's Electricistes, i es donarà compte per la premsa de les deliberacions, a les quals es procurarà imprimir la major activitat.

Les conclusions que resultin dels debats seran elevades al Govern de la República i de la Generalitat amb l'objecte que siguin incorporades a la legislació corresponent per poder amb elles resoldre els conflictes que repetidament es produeixen per les males recepcions radiofòniques, fil es dels paràsits industrials, objecte de la conferència.

DE LA SUBSCRIPCIO PRO-HOSPITALS

Es verament sorprenent l'èxit obtingut per l'emissora Ràdio Barcelona E A J I en la seva subscripció pro-Hospitals barcelonins, la qual cosa prova la popularitat de l'emissora. La quantitat recaptada per Ràdio Barcelona fins avui és de 150.000 pessetes. Entre aquestes hi van incloses les 7.245 pessetes recaptades ahir pel "Niu Guerrer" pels carrers de la nostra ciutat.

Ràdio-Phono CLIMO

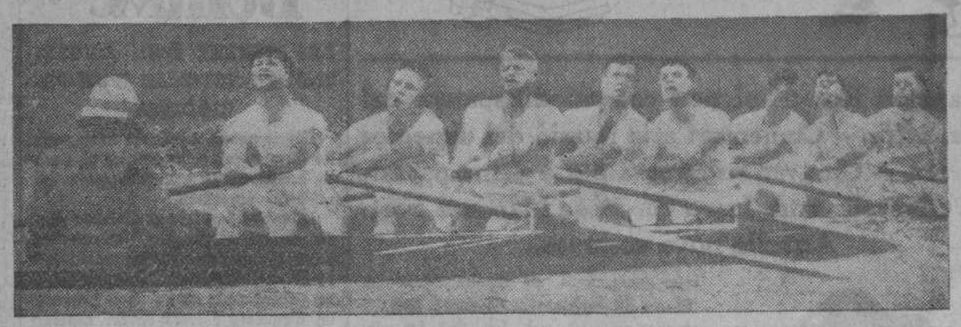
Preu: 900 Ptes.

Ramon Climent

Consell de Cent, núm. 266
(junt a E. Granados)
Telèfon 23058

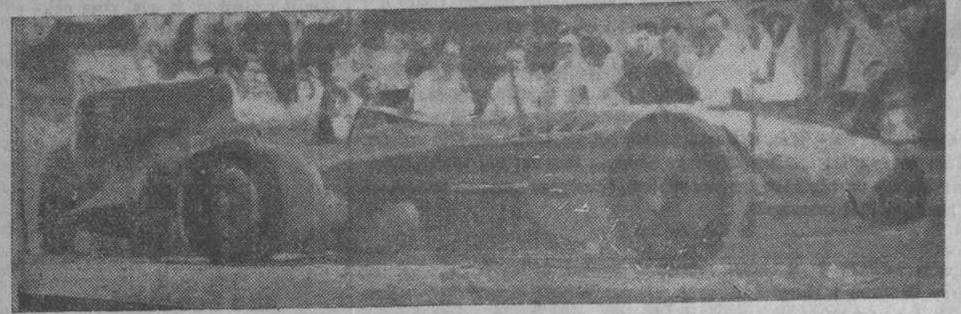

PALL-MALL ESPORT

DOS MODELS D'ESFORÇ INTENS

¿Quin és l'esport que exigeix dels seus adeptes el més gran, el més impressionant esforç? Els aficionats a l'esport nàutic respondran de seguida: el rem. Es ben cert que si contemplem els rostres d'aquests remers de Cambridge durant un dels entrenaments preparatoris per al gran match anual, quedarem fàcilment impressionats i convençuts que, en efecte, el rem és un dels esports que exigeixen dels que el practiquen un esforç més terrible. Tanmateix, el summum de l'esforç atlètic es troba en les instantànies de rem. Hi ha, per altra part, el summum de l'esforç mecànic i aquest el veiem, l'hem de veure actualment representat a l'"Ocell blau" de Malcolm Campbell, veritable màquina infernal. Va proveït d'un motor d'aviació de 1.500 H.P. del tipus Copa Schneider i ha corregut, recentment, a la platja americana de Daytona, a raó de 410 quilòmetres per hora.

EL FANATISME I L'HUMORISME

Aquest home, que sembla una disfressa de Carnaval, no és més que un pacífic ciutadà que va a presenciar un partit decisiu, en el qual pren part el seu equip rpedilecte. Es tant el seu fanatisme, que per assistir a aquest partit, i a fi que tothom el vegi de lluny i sàpiga cap a on es decanten les seves simpaties, s'ha posat un vestit amb robes dels colors del seu club i duu a l'esquena el retrat dels onze jugadors que li tenen el cor robat.

Això ha passat a Anglaterra, no creguin pas els lectors que és una instantània de Sant Boi.

Si aquest bon home no fos un partidari convençut i fes com els nostres fanàtics que van al camp amb banderins i si perden els amaguen, quina feina se li giraria!

EL VAGÓ-PISCINA

Amb vistes a Los Angeles, la Federació Francesa de Natació pren tota mena de precaucions, per tal que els seus representants als Jocs Olímpics esmentats no hagin d'interrompre llur entrenament durant el llarg desplaçament que significa anar de Paris a Los Angeles.

Sembla que per aconseguir aquesta finalitat, el transatlàntic que transportarà l'equip francès a Nova York anirà proveït d'una magnífica piscina. Ara bé, els francesos no en tenen encara prou i fan gestions per tal de convertir en piscina un vagó de mercaderies que seria afegit al tren especial Nova York - Los Angeles.

Tanmateix, els francesos estan molt carregats de romanços. Que prenguin exemple de nosaltres; vés quines coses s'han de fer per participar en uns Jocs Olímpics!

Nosaltres no ens preocupem per tan poca cosa.

Després perdem, sí; però ningú no ens treu la tranquil·litat del damunt.

CENT TRENTA-SIS QUILOMETRES PER HORA

Encara que és córrer molt, avui dia aquesta velocitat no impressiona ningú. En el cas que volem referir-nos, però, fer a raó de cent trenta-sis quilòmetres per hora té una certa importància.

Aquesta "performance" ha estat realitzada, no fa gaire, a Saint-Moritz per l'esquiador austríac L. Gasperi, el qual baixà els 150 metres d'un pendent, a la velocitat de 136'300 quilòmetres per hora. I aquesta velocitat, amb esquí, ja és important.

UNA MENA DE BARREJA MECANICA

Aquest automòbil que el lector té ara davant els ulls està construït amb una sèrie de materials destinats a diversos mitjans de locomoció. El motor i la roda de darrera són de moto; esquelet d'avió, i el joc de rodes de davant, d'auto. Amb aquesta mena d'aparell, les dues dames que es veuen còmodament installades, han fet un recorregut de 80 quilòmetres en una hora, amb un consum de 4 litres d'essència.

A HORTA

Horta, 1 - Terrassa, 2

L'Horta, a la primera part, es va demostrar superior al Terrassa, però malgrat d'això, no va poder traspassar la porta terrassenca, i per contra, la porteria d'En Zarrauz fou foradada una vegada per En Moya, del Terrassa.

La segona part, quan hom creia que a favor del pendent seria un domini complet per l'Horta, les tornes van ésser a favor del Terrassa, àdhuc jugant amb deu jugadors, poc després de reprès el joc. Requesens s'hagué de retirar, lesionat.

L'Horta aconseguí el seu únic gol de penal, entrat per Aguilera. Un minut abans d'acabar el partit Montgrell féu el gol de la victòria.

La segona part fou incidentada, i l'àrbitre s'imposà, amb dificultats. L'encontre acabà sense incidents greus, i amb la satisfacció del Terrassa, que s'emportà els dos punts. El Terrassa provava alguns nous elements que no van satisfer. L'Horta arrenglerà En Sanura com a debutant, que sembla va satisfer, però li manca entrenament. A l'equip de l'Horta se li notà manca d'entrenament, ja que només ha fet un partit en cinc setmanes, i els jugadors es cansaren a la segona part.

Els millors del Terrassa: Broto, Requesens i Cadafalch, i de l'Horta: Roig, Zarrauz, Pinyol i Brió I. Amb tot i que cal dir que la davantera no xutà gaire, però va jugar molt.

Cal lamentar que un equip de la categoria del Terrassa es volgués retirar del camp. I sort que el seny s'imposà i continuà el joc. No obstant, Broto se sentí rebec, i tornà al camp deu minuts després d'haver-lo abandonat.

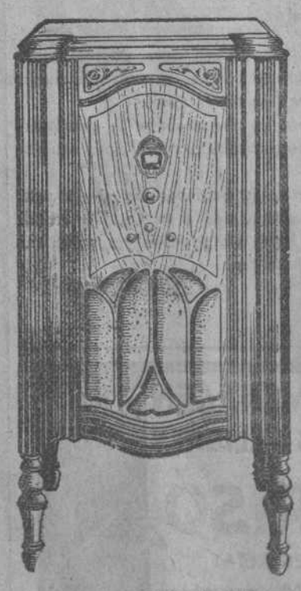
El Sr. Mallorquí arbitrà una primera part molt bona i una segona més dissortada. Amb més energia hauria evitat molts petits incidents.

Els equips:

Horta. — Zarrauz, Brió II, Pérez, Baudina, Pinyol, Ribó, Font, Brió I, Roig, Saura i Aguilera.

Terrassa. — Llopis, Rabentós, Bartomeu, Grandia, Requesens, Cadafalc Montgrell, Losada, Moya, Broto i Aratells. —— F. A.

Vol una bona audició...

El Ràdio-Phono

PHILCO

Superheterodí

Pot veure'l i escoltar-lo a

Ràdio Lutetia

Casp, 22
Telèfon 14372
BARCELONA

FACILITATS EN EL PAGAMENT